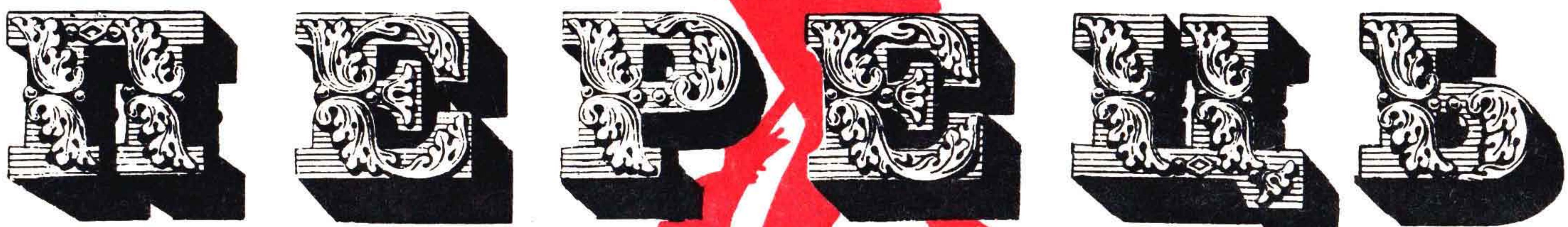

ЖОВТЕНЬ

1978

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 19 (1037)

Ціна номера 20 коп.

НАЙШЛА КОСА НА КАМІНЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Іван Іванович в особистих справах не приймає.

Оркестр не дав маршу

Ах, як же воно гарно було задумано спочатку! І в рожевих мріях вимальовувалися радісні картини. Оркестр грає марші. А в перервах — вальси і фокстроти. Чути вітальні промови. На свято врожаю хмарою сунуть представники сусідніх колгоспів і навіть районів. Усі ходять ланами, милуються, захоплено цмокають язиками й, звичайно, розпитують, цікавляться, яким то робом зуміли тут вирости такі рясні врожаї зернових, овочів, цукрових буряків та різних однолітніх і всіляких інших трав. А уроочисто серйозні з такої нагоди учні СПТУ та гордо усміхнені їхні вихованці щедро діляться досвідом, пояснюють, розказують, відповідають на запитання. Своєчасно, мовляв, обробили ґрунт, внесли, скільки треба, добрив — як органічних, так і мінеральних, — ретельно, за останнім зйтком науки, доглянули за посівами — і досягли, бачте, добилися...

Так воно мріялося.

Але не грали оркестри маршів. І вальсів також. Не було вітальніх промов. І не сунули гості з сусідніх колгоспів та районів. Бо їх не запросили. Ані в Буданів, ані в Збараж, ані в Погачах.

А не запросили тому, що свята врожаю там просто не було. Яке вже там, пробачте на слові, свято, коли нема самого врожаю. Власне, не те, щоб його зовсім не було. Був. Але...

Чим було хвалитися, чим ділитися, коли на полях, скажімо, Буданівського сільського професійно-технічного училища під керівництвом директора А. В. Бігановського спромоглися торік зібрати зернових з кожного гектара на цілих десять центнерів менше, ніж у середньому в колгоспах їхнього ж Теребовлянського району. Про цукрові буряки краще не будемо говорити. Бо соромно. Урожай, коли його зважили, виявився на цілих вісімдесят два центнери нижчий, ніж середній районний. А про овочі говорити ще більш соромно: кожний гектар тут виплодив аж на дев'яносто чотири центнери менше, ніж він приніс у колгоспах.

Або ж узяти інше училище. Якщо колгоспники Збаразького району торік зібрали на круг майже по тридцять центнерів зернових з гектара, то на ланах Збаразького СПТУ № 5, яким керує О. О. Литовка, урожай не дотягнувся й до двадцяти двох центнерів. Щоправда, з однолітніми травами тут таких разючих контрастів не було. З травами впоралися дещо кмітливіше. Своєчасно помітивши, що й тут урожай буде такий собі, керівники училища ще на корені взяли та й продали зелену масу працівникам училища та міським організаціям. Валового збору, про всякий випадок, зовсім не стали підраховувати. Аби зайвий раз не нервувати.

Не могло похвалитися більш-менш показовими врожаями і кероване З. В. Королем Почаївське училище — третє в області СПТУ, що має значні земельні площи (десь по сто гектарів кожне).

Ось тепер і скажіть: хіба ж не дивне, хіба ж не парадоксальне це явище, коли на спеціально виділених училищам навчально-виробничих площах, де мають готовувати майбутніх комбайнерів, трактористів, меліораторів та інших спеціалістів, які завтра мають принести в колгоспи передові методи праці, зразки прогресивної технології, — коли на цих ланах урожай ледь сягає рівня найвідсталіших колгоспів?

Коли я спробував розшифрувати цей дивний парадокс при допомозі начальника Тернопільського управління профтехосвіти М. В. Шевчука, то Михайло Васильович почав жалітися:

— Чого це він на щуциків переключився?

— Виявляється, що приносити дітей тепер не модно.

— Та, розумієте, в училища ж пацани приходять... Хіба ж воно зуміє зорати як слід.. Та й землі училищам виділили негодащі... До того ж і мінеральних добрив «Сільгосптехніка», навіть запланованих, не виділила...

Щодо міндобрив, справді, не виділили. Тому залишається тільки дивуватися: навіщо керівники обласного та районних об'єднань «Сільгосптехніка» рулюють сук, на якому сидять. Невже не розуміють, що навчальні поля — явно не та адреса, де слід економити мінеральні добрива!

Що ж до інших висловліннях М. В. Шевчука об'єктивних причин, то вони, між нами, читачами, кажучи, — і не об'єктивні, і не переконливі. Ніхто, звісно, не розшукував для училищ спеціальних кепських земель. Землі тут, як і всюди. І хто ж примушує садовити на трактор зеленого новачка-першорічника? Хто заважає спочатку навчити його орати?

Куди більш вагомо прозвучали причини, виявлені спеціалістами, які навесні вже цього року поцікавилися станом полів у названих училищах. У Буданові посіви пшениці, ячменю були на диво зрідженими. А оскільки, відомо, святе місце порожнім не бува, то вільні проміжки були щедро компенсовані бур'янами. Плантажі цукрових буряків виявилися вкритими міцною коркою, яку довго не наважувалися чіпати. Таку ж картину

спостерігали і на полях Збаразького та Почаївського СПТУ. В останньому на 28 гектарах спеціалісти через мікроскоп зуміли розглядіти перші сходи ячменю — це в той самий час, коли у сусідніх колгоспах він уже буйно колосився.

Оце, вже, погодомося, дуже схоже на справжні причини міні-врожайності.

Отакі справи. Але тернопільські профтехосвітнянські керівники можуть, звичайно, зауважити: теж мені справи! Подумаєш, не відбулося якогось там ще одного свята врожаю. Ну, не грали марші. Не виголосували уроочистих промов. Та невже якісно там сто гектарів роблять погоду? Знайшов, бач, привід здіймати лемент на цілу республіку!

Згоден, нехай сто гектарів справді не внесуть істотних коректив у районне зведення, не кажучи вже про обласне. І що бравурні марші не прозвучали, — теж, мабуть, не найбільша біда. Це, врешті, можна надолужити.

А от хто надолужить інше, хто потім виправить, викоренить нехлюйське ставлення до землі, до роботи, ставлення, що його, хочуть там чи не хочуть, а прищеплюють майбутньому спеціалістові-хліборобові в училищі? Хто? І якою ціною?

Ось це питання, як на мене, — справжній і надто серйозний привід для лементу.

О. КРУКОВЕЦЬ.

ДРІБНИЦЯ, а неприємно

Одразу хочу відмежуватись од тих громадян, котрі на всю нашу службу доброго настрою дивляться крізь чорні окуляри і гудять її оптом. Не прошусь у компанію і до тих, хто вважає, що коли вони переступають поріг сфери обслуговування, то її працівники повинні носити їх на руках, садовити у м'яке крісло, а на прощання дарувати їм ще й сувенір. Разом з тим не беру на себе сміливості твердити, ніби у цій галузі все уже, як то кажуть, на найвищому рівні. Будемо оптимістами і сприйматимемо речі такими, якими вони є насправді. Але...

Певен, керівники продовольчого магазину, розташованого на розі київських вулиць Садової та Жовтневої революції, затіяли цю справу з благородною метою і виключно в інтересах покупців. Цієї теплої, сонячної пори вони вирішили дещо підновити візитну картку свого магазину — центральний вхід: пофарбувати його олійною фарбою сірого кольору. Зрозуміло, ні проти такого наміру, ні проти вибору кольору автор не збирається заперечувати. А от час для здійснення цього наміру вибрали, м'яко кажучи, не досить вдало — запрошені майстри активно махали своїми щітками саме тоді, коли інтенсивно пульсував потік покупців.

— А ви що хочете, щоб маляри працювали вночі?

Ні в якому разі не збираємося штовхати керівників магазину на порушення трудового законодавства. Тут інше: коли уже взялись малювати двері у незручний для покупців час, то мусили подбати хоч би про елементарну річ — зробити застереження, написавши оте сакраментальне: «Обережно, фарбуємо!»

Не написали. Чи варто тепер доводити, що у кількох десятків відвідувачів магазину був зіпсований не лише настрій? Того дня київські міські пункти термінового виведення плям зафіксували різке збільшення клієнтури — сонячлювалися сірою олійною фарбою центральні входи магазинів не лише на розі згаданих вулиць...

Чи обов'язково виквацяти людину фарбою, щоб довести її до, так би мовити, цілком пристойного стресу? Виявляється, не обов'язково. Це можливо, як свідчать факти, й без фарби та малярної щітки.

Як ілюстрацію, беру штучний відділ гастроному, що на бульварі Тараса Шевченка — між новим пивним баром і салоном молодожонів. У відділі — одна продавщиця та підсобний робітник. Між ними точиться дуже жвава розмова. Аж ось до прилавка підходить літня жінка. Коли не в бабусі, то у матері вона продавщиці цілком годиться.

— Будь ласка, мені лимонаду. Тільки, прошу, в пляшках не з темного скла. Оцю і он ту.

Продавщиця навіть не глянула на відвідувачку. Простягла руку і навмання витягла з ящика пляшку.

— Та мені он ту...

— Не мотай душу. Не бачиш, що й так вибираю!

Зрештою виставила другу пляшку з лимонадом. Але все ж таки не ту, яку просила у неї жінка.

Так от про темне скло. Для світозахисних окулярів. Без будь-якої діоптрії, а зовсім просте. Воно, як стверджує рекламний прилавок магазину «Оптика» міжобласного управління «Медтехніка», що на Хрестатику, 48, у продажу є. У відвідувача, який завітав до магазину, його, навпаки, немає. І він хоче, щоб «Оптика» взяла у нього чудову пластикову оправу і вставила в неї своє світозахисне скло. Прийшло літо, світить яскраве сонце, а він, відвідувач, через необережність одне скельце розбив.

— Мені, будь ласка, треба вставити...

— У таку оправу не вставляємо. Це — галантерейна... Мало що раніше було! Тепер не берено, і край. І ні в якій майстерні не візьмуться за цю роботу...

Цікава подробиця: десь колись в якійсь «Опти-

ці» якийсь неуважний, а може й недосвідчений майстер взяв і зіпсував оправу. Замовник написав скаргу. Реагування? Надійшла вказівка: так званої галантерейної оправи для світозахисних скельць не приймають. І не приймають. Наслідки? Жодної скарги на зіпсовані оправи не надходить.

А знаєте, яка думка у мене майнула? Яке для нас щастя, що міське управління побутового обслуговування не спілкується з управлінням «Медтехніка». Бо коли б перейняли їх досвід усунення скарг на брак, то уявляєте, що б це було? У хімчистку перестали б приймати, наприклад,

синтетику — були, мовляв, прецеденти, коли з вини окремих працівників вироби перетворювали в чортзна-що. Так само і ательє індивідуального пошиття: був, і не один, випадок, коли кравці псуvalи костюми. А взяти телетельє...

Приголомшений власним відкриттям, не помітив, як прийшов на зупинку, як із купкою пасажирів біг метрів п'ятдесят за автобусом із написом «Зразковий маршрут» (водій чомусь проскочив зупинку), як вліз у салон, як... Зі стану невагомості мене вивів голос водія:

— Куняєте, папашо? Негаразд, негаразд...

Вистрибнув з автобуса: була кінцева зупинка. Потрібна ж мені була уже десь там посередині «зразкового маршруту». Очевидно, водій так само, як і я, перебував у полоні якихось своїх далеків від пасажирів і маршруту проблем і забув оголосити мою зупинку.

Дрібниці, звісно. Але ж — і тут, я певен, зі мною згодиться усі читачі — без таких дрібниць можна б цілком обійтись. Для цього у принципі потрібна теж дрібниця: щоб усі, хто працює на ниві побуту, обслуговування людей, сумлінно виконували свої обов'язки. Ото й усе.

М. ОЛЕСЬ.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

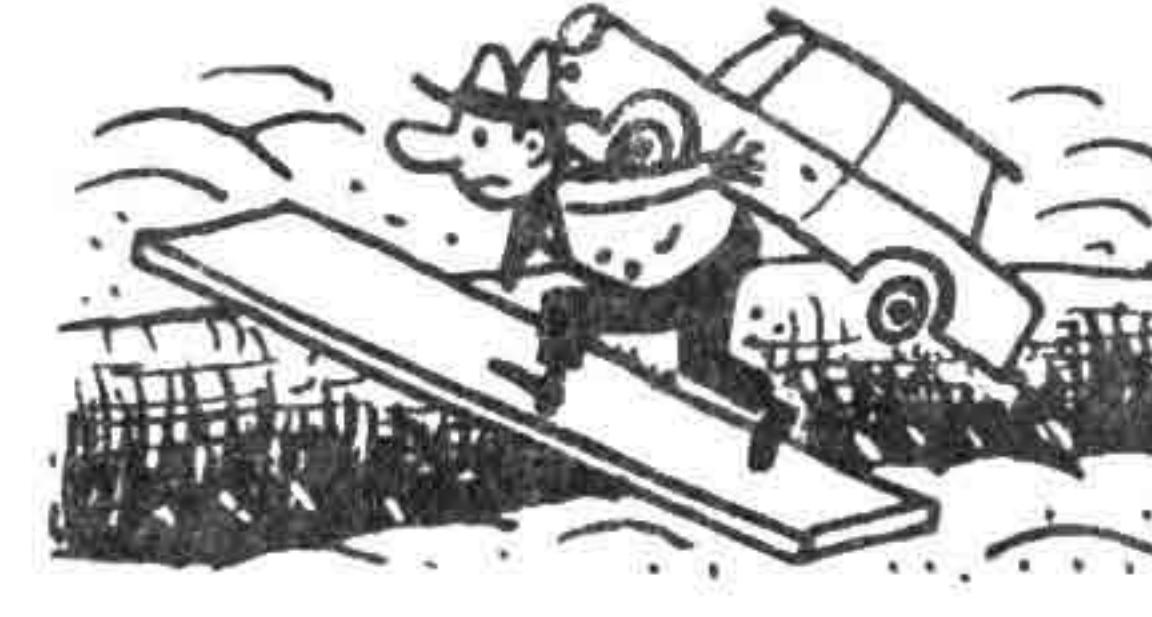

— Коли ж вони привезуть нам шафу? Бачиш, вона вже коріння пустила.

ГАЗ — ДЛЯ ЗДОРОВЯ

КІРОВОГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Загальновідомо, що автотранспорт велими істотно збільшує загазованість повітря у містах, підвищує шум на вулицях, що, в кінцевому результаті, негативно впливає на наше здоров'я. Не чекаючи, поки науковці розроблять і запровадять нові малотоксичні двигуни внутрішнього згоряння, начальник дільниці кіровоградського спеціалізованого монтажного управління № 8 тресту «Укргазкомунбуд» В. І. Ерщенко

**Телеграфне
гентство
ТЕРЦЯ**

активно включився в боротьбу за чистоту повітря і заповідну тишу на вулицях міста Олександрії. З цією метою, після прокладки газових труб по вулицях траншеї тривалий час не загортаються або ж загортаються абики, і тому по них ні пройти, а тим більше — ні проіхати. За короткий строк у такий спосіб оздоровлені вулиці Луначарського, 50-річчя Жовтня, Шевченка, Пролетарська, розпочато подібні роботи на вулицях Санитарній, Енгельса, Червоностудентській.

**ШЕФИ
ЗБИРАЮТЬСЯ
В ДОРОГУ**

ПОЛТАВСЬКА область. Керівництво тепловозного депо станції Кременчук готує групу косарів для роботи в підшефному колгоспі імені Фрунзе Козельщинського району. Шефи викосять бур'яни на території авторозвантахувального майданчика, який — відповідно до укладеної з колгоспом угоди — почали споруджувати п'ять років тому, та так і не закінчили.

Золівчесь Гуляйполо

Як тільки ми вирушили в подорож по цьому місту (ї, водночас, районту), то почули: щось десь шелестить. Оглянулися довкола. Шелестили сян-так, абики наклеєні на дерев'яні і залізобетонні стовпи оголошення-метелники. Прочитали кілька для розширення свого світогляду: «Інспекція Госстрах срочно требує на роботу секретаря-машиниста в качестві бухгалтер-деловод-кассир», «Пускається під квартиру пів хати по вулиці Красноармейська, 36...», «Дешево продається піддержане десятивідрова діжка...».

Далі почули: щось плюсюють. І чимось неприємним тхне. Це, як з'ясувалося, вихлюпувались помії. З вигрібної ями. На центральну вулицю. З тієї знаменитої гуляйпільської ями, до котрої стікають побутові відходи з кафе «Вогнік», готелю, гуртожитку будівельників, дитсадка «Веселка». Також з'ясувалося, що подібних, правда, менш знаменитих, резервуарів у районці через відсутність каналізації чимало.

Затим помітили: тутошні жителі сновагують туди-сюди з відрами — порожніми і повними. Поціналися, ясна річ, як у місті з питною водою.

— Буває тільки на перших поверхах, — почули у відповідь. — Та й то не завжди. От і бігаємо з відрами до колонок.

Прогулюючись по вечірньому Гуляйполю, ми спостерігали, як перехожі в темряві натикаються на стовпи. Один з мешканців, розтираючи лоба, поінформував нас: у місті 78 вулиць, з яких повністю освітлені тільки п'ять.

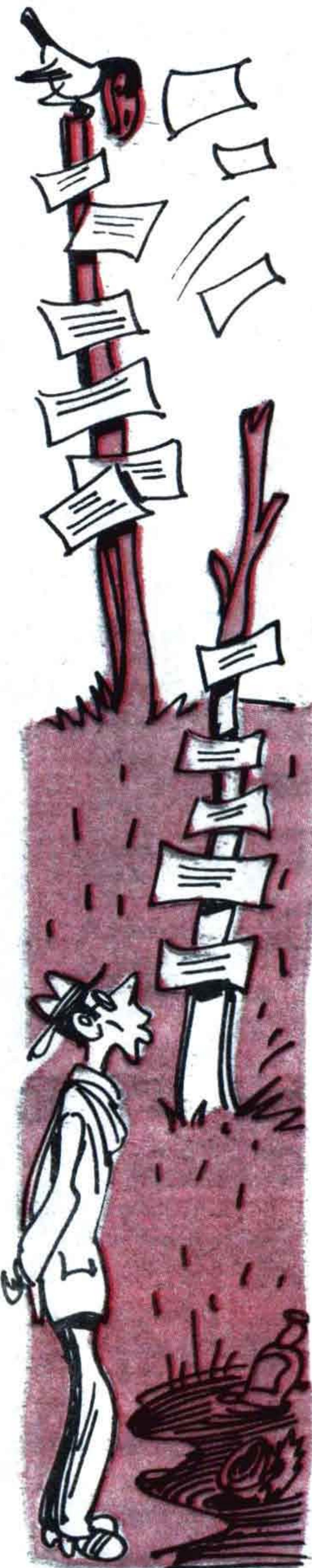
Коли повернулися до готелю, то виршили, як і годиться, помити руки. Однаке з ірана й не капнуло.

Спробували увімкнути радіо і послухати останні вісті — марна справа. Динамік мовчав, як скіфська баба. Заглянули в кілька інших кімнат — і там радіодинаміки були зіпсовані.

Після снданку вийшли на вулицю, раптом чуємо:

- Тінайте!
- Куди і чому? — не зрозуміли ми.
- Куди завгодно. Вітер змінився. Гляньте, який чорний дим суне з труби заводу побутових товарів. Притрусить сажею та, що не відчиститеся.

Ми побігли. Зупинилися біля ставка. І одразу ж відчули: пахне соляркою. Глянули — у ставок бурхливим потоком вливався якася каламутна рідина. Пішли

вгору тим потоком, щоб з'ясувати: звідки? З'ясували. Районне об'єднання «Сільгосптехніка» (керуючий В. Ф. Охріменко) не має спеціально обладнаного майданчика для миття автомашин. Миють на подвір'ї, мастила й залишки пального тут же потрапляють у водоміще.

На території деревообробного цеху тресту «Запоріжсільбуд» — ще сильніші «аромати». Цими «пахощами» робітники цеху завдають тій же «Сільгосптехніці»... Її склад аміачної води знаходиться поруч. Цю воду тоннами ллють — коли наповнюють і коли випорожнюють місткості — на землю. Через дивовижну безвідповідальність тих, хто працює на складі. Ядуча рідина випаровується і, як колись говорили, «забиває памороки» всім в окрузі.

— Мершій тікайте! — гукнули нам удруге. Цього разу уже з цеху. — А то надихається з незвичніми аміачними випарами і навряд чи видихаєте...

Ми знову побігли. Чікнули аж за околицю, щоб подихати свіжим повітрям. Ale й тут запахло, аж стисло горлянки, і ми помчали назад, у місто, — поцікавитися: звідки ж серед степу такі «аромати»?

У санепідстанції нам розповіли: маслосирзавод (директор М. Л. Бурдман) щодоби скидає за місто, в балку Жеребець, чимало майже не очищених промислових відходів. А відгодівельний пункт гуляйпільського колгоспу «Заповіт Леніна» (голова Б. О. Горпинич) додас приблизно таку ж кількість гноїн. У балці нечистоти змішуються і течуть у річку Конку, гублячи в ній усе живе...

З Гуляйполя — щиро признаємося — ми фактично втекли, затиснувши в кулаки свої носи.

Перед тим, правда, завітали до голови райвиконкому Б. С. Бражна. Поділилися враженнями. Він уважно вислухав нас і почав розповідати. Про те, як багато за останні роки у місті побудовано, реконструйовано, заасфальтовано, впорядковано і як невпізнанно воно змінилося. Ми цілком погодилися з цим.

Тільки от шкода, що голова жодним словом не обговорився про гуляйпільські «аромати». Ах дивно, як він Тх обійшов... А, на наш погляд, обходити Тх не можна.

З олівцем подорожували, записували і малювали М. ПАЛЬЧИК та А. АРУТЮНЯНЦ.

Запорізька область.

— Покеруємо, — зрадів С. О. Желізний, коли його обрали на посаду голови Гарбузівської сільради [Сумська область]. — Тепер буде все — і авторитет, і шанна односельчан.

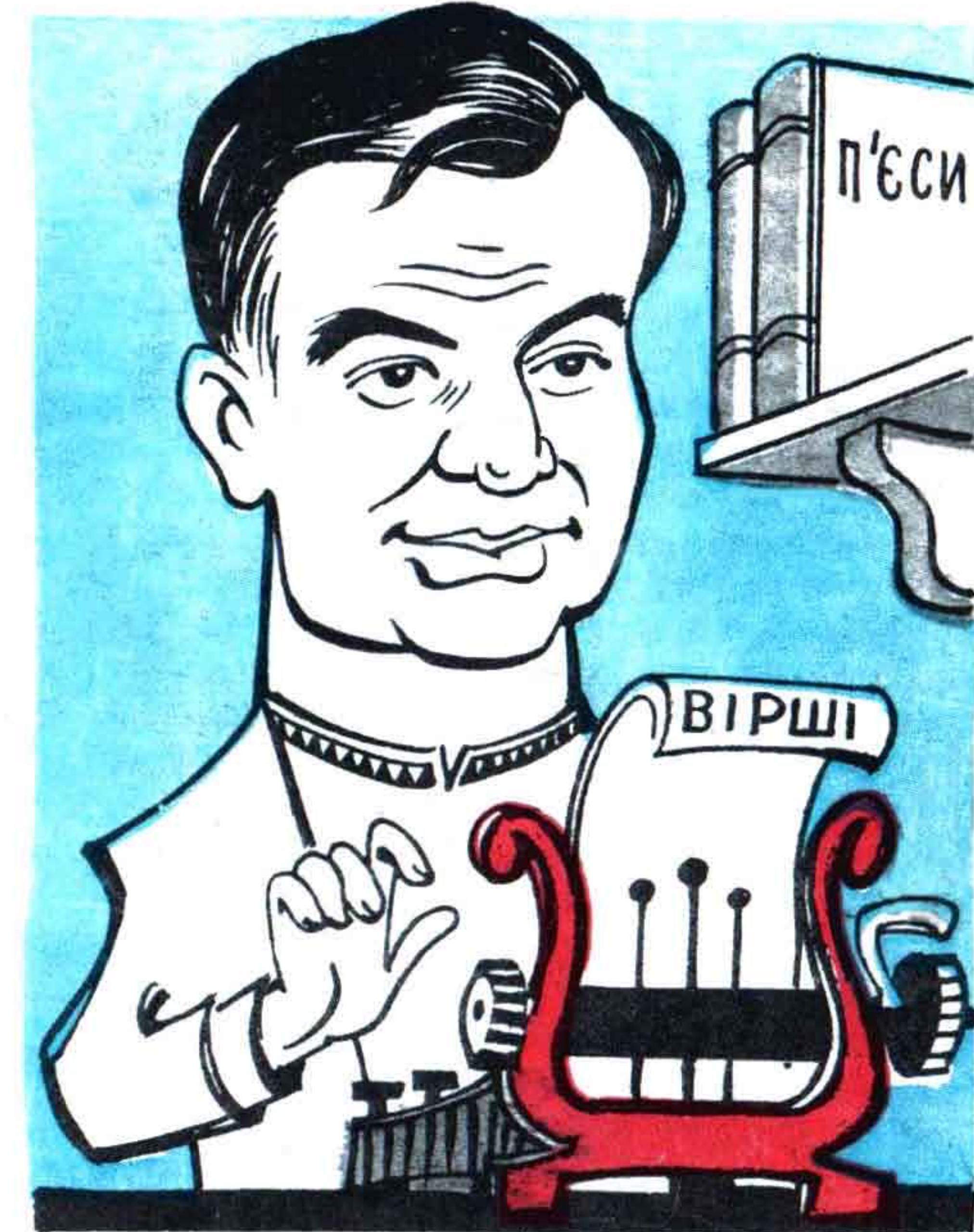
Але, замість того, щоб завойовувати авторитет сумлінною роботою, Желізний справи занедбав, а все частіше став заглядати в чарку.

Не сподобалося це односельчанам. І написали вони про це редакції.

Як повідомив голова Лебединського райвиконкому В. Т. Сокол, факти підтвердилися. Результати перевірки було розглянуто в первинній парторганізації та на засіданні бюро райкому партії. За пиятику і недоліки в роботі на Желізного С. О. накладено партійне стягнення. А рішенням сесії Гарбузівської сільради його з посади голови звільнено.

Дали перцо!

Вітаємо

письменника
Олександра ПІДСУХУ
з його першим 60-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

РОБОТЯЩИЙ

Прокинувсь ледар мокрий весь
від поту —
Йому приснилось: тягнут на
роботу.

МЕМУАРИСТКА

Мурашку вітер раз підняв під хмари...
Тепер про космос пише мемуари.

Василь МАРСЮК.
м. Черкаси.

ПРОСТО ТАК

У СМІШКА

Ну й завдав же мені клопоту Григорі Кривохиж. Ішов оце вулицею додому, а він ні з цього, ні з того дав мені спінінг. Новенький такий. Зручний.

— Навіщо? — здивувався я.

— Просто так, — і оком не моргнув Григорі. — Один мені купив син, а два подарували на іменини. Для мене це забагато. Хай і в тебе буде...

Прийшов додому й заснути не можу. Думок набралася повна голова: «Чого ж це той Григорі розщедрився? Що ж це він має на оці? Щось тут не те. Я ж нікому нічого дурно не даю».

Давай усілякі комбінації, як той гросмейстер, складати. П'ятнадцять ходів наперед. «По службі, — міркую, — Григорі від мене не залежить. Я сам по собі біля качок, а він сам по собі — коло трактора. І прошай Григорі не збирається в мене позичати, бо живе нівроку. По роботі теж з ним поганого не водиться. Медаль має... Твердий горішок потрапив мені на зуби, відразу й не розкусив. Щось воно глибше зарите...».

Уявя за свій рахунок на два тижні відпустку й майнув по архівах. Копнув до сьомого коліна Григорів рід. І що ви думаете? Викопав. Виявляється, Григорів пра-прапращур Гаврило Кривохиж був конокрадом.

От вам і «просто так»! А ви кажете...

Борис ПОЛІЩУК.

м. Київ.

МОЛИТВА АВТОЛЮБІТЕЛЯ

ЖАРТ

Отче наш, явитель див
У небесній сині,
Так зроби, щоб я купив
«Ладу» в магазині!
Щоб, як водиться, ти
Обкатати з ходу,
Щоб дістав права в ДАІ
З першого заходу!
Щоби завжди мав бензин,
Знав їзди закони,
Щоб інспектор без причин
Не псуває талони!
Скинь, всевишній, гору з плеч —
Вчасно для машини
Запчастини забезпеч,
В першу чергу, шини!
Всемогутній отче наш,
Уклоняюсь низько,
Дай поставити гараж,
Біля дому близько!
Вік мені прожити дай
З «Ладою» у парі,
Світ об'їздить з краю в край
Без автоаварій!
А якщо вже легкову
Розіб'ю на трасі,
Щоб одержав страхову
Суму в ощадкасі!

Борис МИРОНЕНКО.
м. Львів.

ВГОРУ!

Я на роботі піднімаюсь вгору!
Успішно в мене йдуть усі діла:
На п'ятий поверх перейшла контора,
А досі — на четвертому була.

ГАРЯЧА ПОРА

Для батька це напруженна пора:
Ставок і ліс, горілочка, ікра,
Малина, юшка, жвава гра у карти,
Приємні тости, анекдоти, жарти,
Кон'янк і кава, знову — ліс, ставок.
...Що ж, поступа у вуз його синок.

Василь МАРТИНОВ.

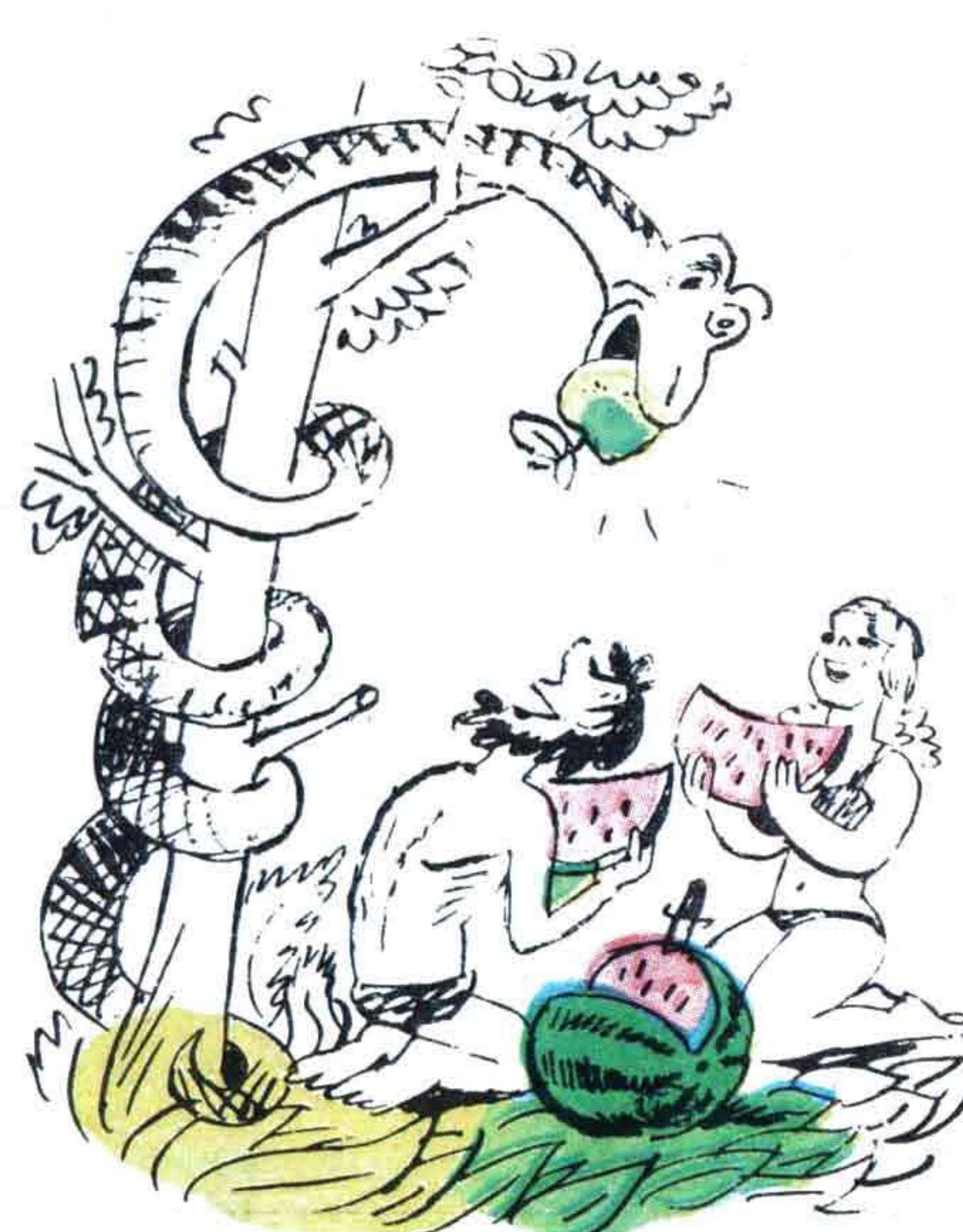
КОНТЕКСТИ

- Пасуть задніх попереду всіх.
- Нижчий духом.
- Копався в собі, поки не вирив яму.
- Знайшли спільну мову — перешли на матюки.
- Я завжди «за», але не знаю, проти чого.
- Народжені плавувати злітають на дутих авторитетах.
- У природі нічого не зникає, крім самої природи.
- Маєш власну думку? — Маю! Але не поділяю!
- Інфузорії розмножуються діленням: я — тобі, ти — мені.
- Убитий звуком при спробі втечі з біт-концерту.
- Новий знак: «Обережно! Поворот долі!»

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

— Вона тобі зовсім не пара!

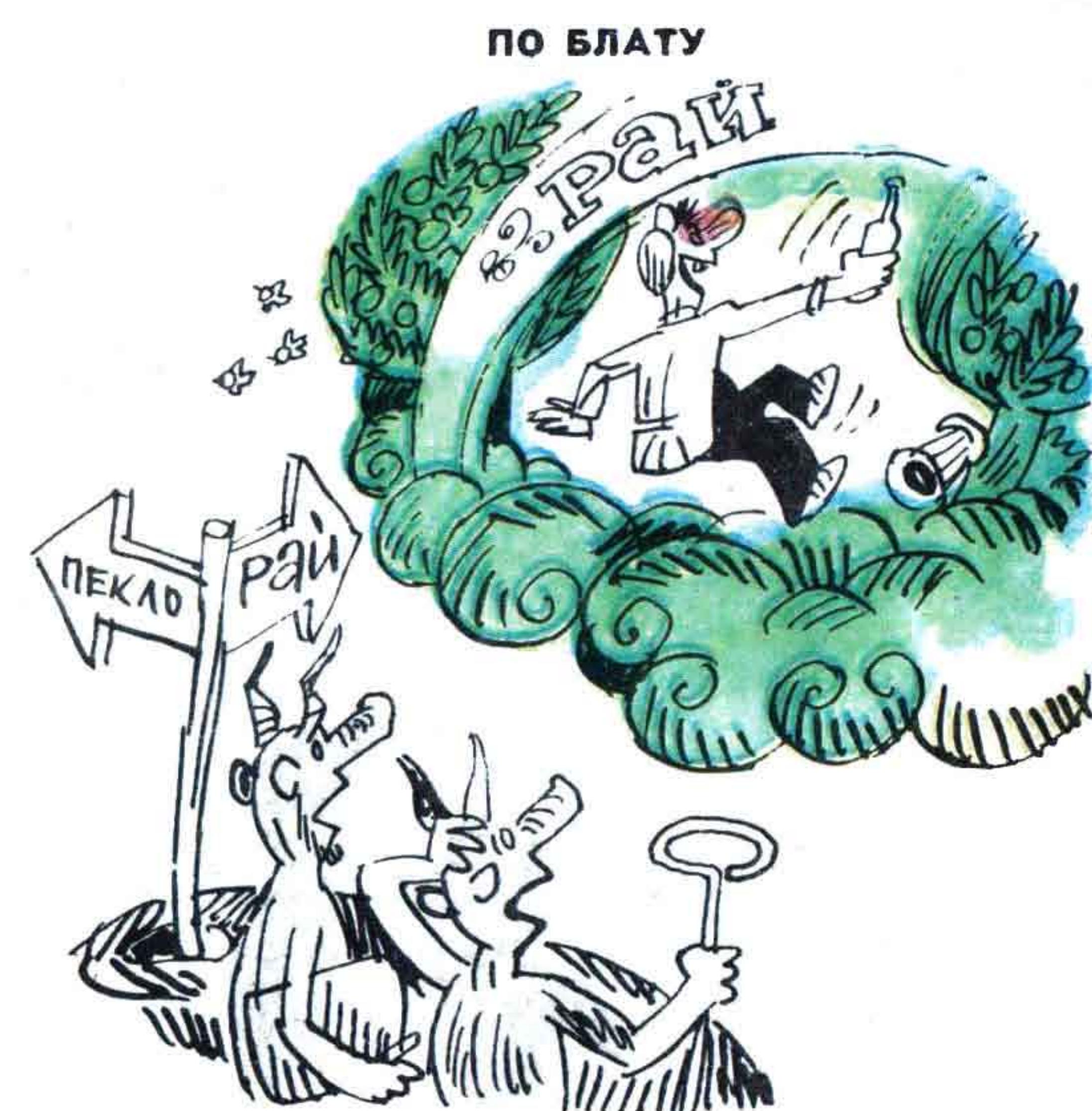
— Якщо мене будуть питати, посилай до чорта!

— Що ви, яка риба? У мене навіть снастей риболовних нема.

— А ми пролізмо чорним ходом!

— Та він якийсь родич святого Петра.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Офіціант, рахунок!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АРХІВАРІУС — старий нухар.
ГОЛОВОТАЛ — гільотина.
ГОТОВАЛЬНЯ — кухня.
КАПЕЛЬМЕЙСТЕР — аптекар.
КОНСЕРВАТОР — людина, яка закінчила консерваторію.
ЛІТОПИСЕЦЬ — письменник, до

якого нахнення найчастіше приходить улітку.
САМОГОН — працівник, котрий подав заяву про звільнення за власним бажанням.
Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ, Олег ПОПОВ.

НА БЕЛЕБНІ ІНТИМНИХ ПРИСТРАСТЕЙ

Я з дитинства любив географію, що й досі на вечірках можу виграти парі на точне написання Баб-ель-Мандебської протоки чи вулкана Попокатепетль. І коли мені вручили ордер на квартиру у південному мікрорайоні Львова, радощам не було меж. Не тільки тому, що в новому помешканні були виправлені легковажні трюки попередньої генерації проектантів, і туалет з ванною, нарешті, рішуче розгорожені вдумливими сучасними зодчими. Навіть не тому, що паркет не прогрузав під ніжками шафи. Я радів, що оселився на видатному, з географічної точки зору, місці — саме тут проходить східноєвропейський вододіл.

Це просто здорово, думалось інколи, що отам, праворуч, течуть тихенькі, як дитячий сон, води річки Зубри, що, поблукавши тисячі кілометрів, можуть, за ідею, доплинити до Чорного моря. А отам, ліворуч річечка Полтва котить хвилі аж у Балтику. Такі міркування підносять нас, південних мікрорайонців, над рештою непричетних до географічного белебня львів'ян.

А оце недавно стала наша знаменита місцина ще більш видатною. Багатьом з мешканців встановили квартирні телефони. І не такі собі прості. Я, приміром, о шостій ранку був піднятий по дзвінку невідомим, який, не огинаючись довго, поставив питання руба:

— Що робити з рідким мілом?

ТЕАТР «ПЕРЦЯ»

НЕЗЕМНИЙ

Перший.

Другий.

Перший іде по сцені. Його доганяє другий.

Другий. Іване Івановичу, ось... Видайте (тиче папірець).

Перший. (Одягає окуляри). Начальникові автопарку...

А я хто?

Другий. Завскладом.

Перший. Отож. Чого ж ти мені цей папірець тичеш?

Другий. Заява до начальника. А ви повинні видати...

Перший. Хто тобі таке сказав? І звідки ти знаєш, що я повинен, а що — не повинен?

Другий. Ондечки віза. Вгорі, в куточку...

Перший. Дай папірець. (Читає). Тов. Петренко... Гм... Прізвище ніби мос... Прошу відпустити... Гм... Не буде діла.

Другий. Іване Івановичу! Стою на приколі... Без шин — ані з місця... Там же віза.

Перший. Чия?

Другий. Начальника.

Перший. От іменно. Тільки начальника... Мало! Треба...

Другий. Начальника об'єднання?

Перший. Де ти ріс? Чи не на нашій землі народився?

Другий. Місцевий.

Перший. (чуває потилицю). Невезучий ти чоловік. Не видаєш тобі шин, як своїх вух.

Другий. Іване Івановичу! Дайте... Я вам... цей...

Перший. Ну? Що цей? Що — цей? Та не тягни, кажи!

Другий. Подяку через стінну газету винесу...

Перший (морщиться). Як казали древні: краще маленькую троячку, ніж велике спасібі... Слухай, ти коли-небудь машиною ліві рейси робив?

Другий. Шин немає. Стою на приколі.

Перший. А раніше?

Другий. Я тільки машину одержав...

Перший. Новачок, значить. Зелений, як огірок. Тебе, значить, вчити треба. Так от: без візи Наливайка і Закусила ніяких шин і ніяких деталей не матимеш. Второпав?

Другий. Так би й сказали... Де інні кабінети?

Перший. Які кабінети? Неземний ти чоловік. Це — бакалія і гастрономія. Люди добре, в нашому автопарку марсіянин з'явився! Марсіянин! (Вібігає).

Другий біжить за ним. Анатолій ЖИТНИК.

— А звідки я знаю? — відповів я спросоння.

— Не крутіть, — сказав незнайомець, — я через те мило спати не міг. Ну, то що робити?

— А що хочете, — спересердя відказав я. — Робіть, що завжди.

— Як, з усіма ящиками? — злякався незнайомець. — Це ж вам не господарське в брусках.

Але я був непохітний:

— Робіть, що завжди.

Незнайомець поцокав язиком і поклав трубку. Де він тепер і що з ним зробило його рідке мило, не знаю. Якщо потрапив на лаву підсудних, хай вибачить, але о шостій ранку в ліжку кращої поради я дати не міг.

Розмова про мило була початком дивних телефонних дзвінків. То раптом увечері апарат задзвонить і з'єднає з двома закоханими, які по міжміському телефону запрошуєть одне одного в гости: вона — в Ужгород, він — у Харків. То раптом, коли ти зі служби говориш з домом, у розмову втручаються ще троє-четверо. А недавно мій сусід заявив, що виявив одного учня сьомого класу, який по телефону здирає математику у якоїсь ченіні Орисі.

— І отак завжди, — закінчив сусід, — тільки-но завершиться програма «Час», можете піднімати трубку і слухати про ті іксі та ігреки. І що в тих школах нині думають?

Про те, що думають у школах з приводу «взаємодопомоги» семикласників, я не знаю. Так само, як і того, що думають з приводу безладя на лініях зв'язку керівники міської телефонної станції. Бо коли набрав номер станції, якийсь невідомий, підключившись до непочатої розмови, тремтячим голосом розповідав комусь, як він лікує люмбаго. Більше крутити диск у мене не стало терпіння.

Отак ми й випхались на ще один белебень — інтимних телефонізованих пристрастей з багатьма іксами та ігреками.

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

АКОМУ Ж ВОНО ПОТРІБНЕ?

У 1975 році в Кіровограді розпочали реконструкцію молокозаводу. Власне, це була не реконструкція, а майже нове будівництво, бо поруч із старими корпусами, які теж капітально оновлювалися, мав вирости новий цех, насичений найновітнішим вітчизняним та імпортним устаткуванням. На всю цю музику виділялося понад чотири мільйони карбованців. Знайшовся і генпідрядчик — будівельне управління № 2 тресту «Кіровоградважбуд». Словом, початок був нормальним і, можливо, таким би був і кінець, якби планом не передбачалося, що перші кілограми масла, сиру, сметани новий цех повинен видати 31 числа та ще й останнього місяця 1977 року. Це фатальне число настало відбиток на хід будівництва, стало причиною цілого клубка прикроїв і непорозумінь.

Почалося з того, що генпідрядчик нікак не міг набрати потрібних темпів, хоч начальник управління товариш Андрейко і керуючий трестом товариш Бабін глибоко розуміли і цілковито усвідомлювали пекучу потребу міста в реконструйованому молокозаводі. Наче ж і приховані резерви вони вишукували, і наявні можливості мобілізували, а перший рік все одно закінчили нікудишно: із семисот тисяч карбованців управління осилило лише чотириста дев'яносто шість. Певно, виробнича невдача надломила трудовий дух будівельників, бо наступного року його, духу, вистачило лише на 235 тисяч, хоч освоювати треба було втричі більше. Коли ж на обрії 1977 року забовіаніла остаточна дата, а освоювати залишилося більше половини коштів, усім стало ясно: в намічені строки кіровоградцям не пощастило скуштувати ні масла, ні сиру, ні сметани, вироблених за найпрогресивнішою технологією.

Отоді-то в чийсь світлій голові (авторство нині посилено приховується) народилася рятівна думка: із цехом у цілому нічого не вийде, то, може, спроможемося на якусь його частину і видамо це за пускову першу чергу? Усе ж таки не повний пропал.

Після складних міжміністерських переговорів строк повної здачі об'єкту було перенесено на третій квартал 1978 року, а першу чергу заводу Міністерство м'ясної і молочної промисловості Республіки узаконило наказом, створивши приймальну комісію. Комісія у складі голови — головно-

го інженера Вінницького виробничого об'єднання молочної промисловості т. Введенського та членів — головного інженера Кіровоградського виробничого об'єднання т. Боталової, головного інженера молокозаводу т. Архангельського, представників будівельної, наладочної та інших зацікавлених організацій оперативно прибула на місце, ретельно оглянула всі об'єкти, що складали «першу чергу», і склали тридцятого грудня (!) акт про її цілковиту і повну готовність до виробництва. Міністерство цей акт затвердило і таким чином, якщо вірити міністерському наказу, з тридцятого грудня Кіровоград став одержувати за зміну 23 тонни ціль-

номолочної продукції і 2,6 тонни масла. Насправді ж не те, що кіровоградцям — навіть працівникам міністерства навряд чи пощастило скуштувати бодай грам того масла, сиру чи сметани, виробленого на лініях першої черги, бо такої продукції в природі не існує. З перших же годин функціонування у тій «черзі» виявилося стільки неполадок і неприхованого браку, що її довелося зупинити.

Через півроку, коли перша черга, вартістю в два мільйони карбованців, продовжувала успішно працювати, я спробував уточнити, кому було потрібне оце все окозамілювання.

— Тільки не нам, — запевнив генпідрядчик устами керуючого трестом В. С. Бабіна. — Ніякої матеріальної вигоди ми від цього не мали, бо преміями та іншими благами нас осипають лише за повне завершення об'єкту.

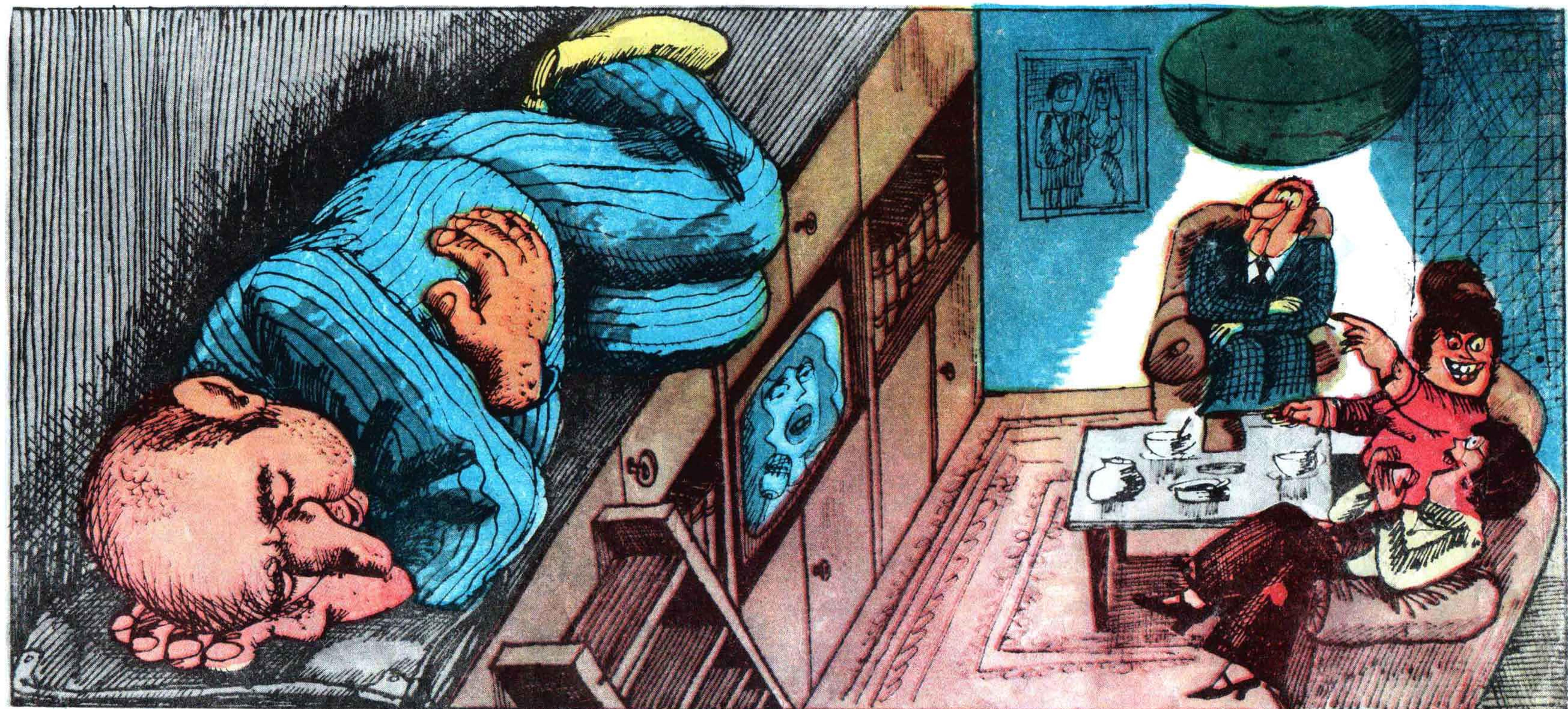
— А нам воно тим більше не потрібне, — відповів завод устами директора О. Г. Чабана. — Цех, який прийнято і який повинен давати продукцію, а не дає, погіршує нам показники рентабельності і продуктивності.

— Нам мертві цехи теж ні до чого, — додало і Міністерство м'ясної і молочної промисловості, — для нас головне — продукція.

Одна безвідповідальність породжує іншу. Уже підходить пора здавати другу чергу молокозаводу, а й досі не вирішено питання з водопостачанням підприємства, бо генпідрядчик нікак не спроможеться взятися за водопровід. Новому цеху потрібна гаряча пара, а котельні ще далеко не готові. Місту, зрештою, потрібні молоко і молочні вироби, а підприємство забезпечити ними не може, за що торгівля виставляє штрафні санкції. Щоб не платити прірву грошей, заводське керівництво вдається до останнього заходу: скуповує на інших заводах готову продукцію і переадресовує її торговельній мережі. Усе це відбувається на фоні затяжної штурмівщини, з допомогою якої будівельники прагнуть втиснутися у нові строки. Не виключено, що й друга черга буде прийнята числа двадцять дев'ятого — тридцятого останнього місяця третього кварталу і якість зробленого буде на такому ж рівні.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. Р. САХАЛТУСА

— Весь час мотається, бідолаха, у відрядженнях, і так уже звик у вагонах спати, що й дома ніяк на ліжку не засне.

ВИСТАВКА БРАК ШІРНЕТРЕБА

«Не хочу
бути
ковбоєм»

Нерідко діти ставлять своїх батьків у незручне становище.

— Ким ти будеш, коли виростеш? — питают, скажімо, гости у сина.

І замість того, щоб відповісти: «Буду космонавтом або, в крайньому разі, «Пожежником», син зухвало кидає:

— Ковбоєм!

— Хіба тобі не подобається професія твоого батька? — дивуються гости. — Він відомий на весь район тракторист.

— Хочу бути ковбоєм, — повторює хлопець.

— А чим погана, наприклад, професія лікаря? — переконують його.

— Ковбоєм, і тільки ковбоєм! — хилить на своєх хлопець.

Звичайно, в такій ситуації нічого іншого не пишеться, як махнути рукою і сказати:

— Виросте — порозумішає.

Але, виявляється, можливий іще один варіант. Автор цього варіанту — чернівецьке виробниче об'єднання «Чернівецьлегмаш». Ви просто даруєте хлопчику пояс «Ковбої». І радість на його обличчі за хвилину поступається місцем розшаруванню. Пояс має такий незграбний вигляд — деталі перевкошені, строчки криві, весь у зморшках, дірках, — що хлопець, покрутивши його руках, впевнено каже:

— Не хочу бути ковбоєм!

600 таких поясів виробництва об'єднання «Чернівецьлегмаш» прибуло на нашу виставку.

Помилонка

РЕКЛАМНА ТУМБА

КУПУЙТЕ
СТАБІЛІЗATORI,
ЯКІ СТАБІЛІЗУЮТЬ ЛАД
І ЗГОДУ В СІМ'Ї

Якщо ваш чоловік забагато уваги приділяє телевізору і мало — сімейним справам, придайте стабілізатор виробничого об'єднання «Запоріжтрансформатор». Підключений до вашого телевізора, стабілізатор може десяте-дводцять хвилин надовго вимикати його, бо з такою періодичністю в ньому несподівано падає напруга.

СТІЛЬЦІ-ГОЙДАЛКИ

пропонує Одеський меблевий комбінат. 1552 стільці, що привезли на нашу виставку, мають, крім інших дефектів, ще й різні за довжиною та формою ніжки. Сидиш собі на такому стільці і розгойдуєшся. А щоб не впасті, можна триматися, скажімо, за стіну.

САМЕ ДО ЛИЦА

Рукавиці, що на цьому фото, виготовляє Донецька трикотажна фабрика № 2. Першу партію такої продукції нещодавно одержала Черкаське виробниче об'єднання «Азот».

Мене запитали якби: «Навіщо така рукавиця?», сказав би: «А що, знадобиться Халтурникам клейти на лобі. Приклей отак до лоба — і маєш ЯРЛИН БРАНОРОБА».

— Вибачте, але вам помилково дали костюм, спеціально пошитий для вітрин нашого ательє.

НА СТАРТ, БАГАТОБОРЦІ!

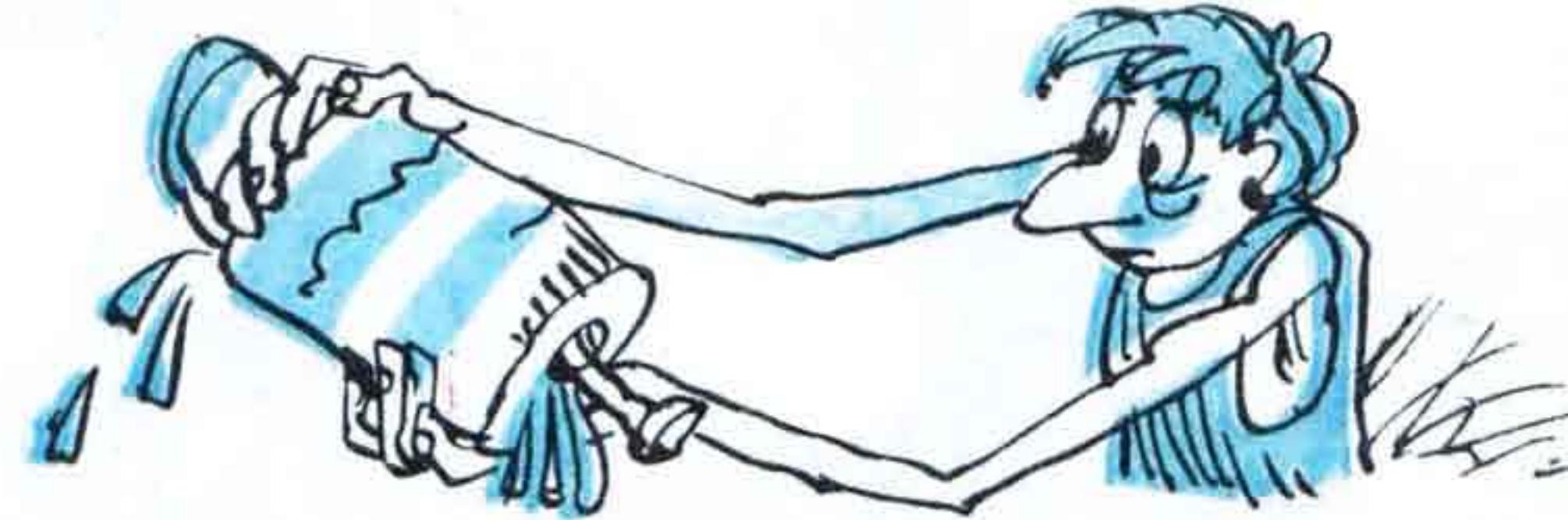
Кмітливість, загартованість, хоробрість, уміння нічому не дивуватися, винахідливість і почуття гумору — ось що допоможе вам перемогти в нашому конкурсі. А їх переможця, як водиться чекає нагорода — Великий приз виставковому. Щоб не інтригувати учасників змагання, скажемо, звичайно, по секрету, що Великий приз має форму чайника. Точніше, він пічим од звичайних чайників не відрізняється, якби... Коротше, якби на Запорізькому метизному заводі, де ці чайники виготовляють, хоч трішки обвалили про якість продукції.

Отже, перший етап змагання!

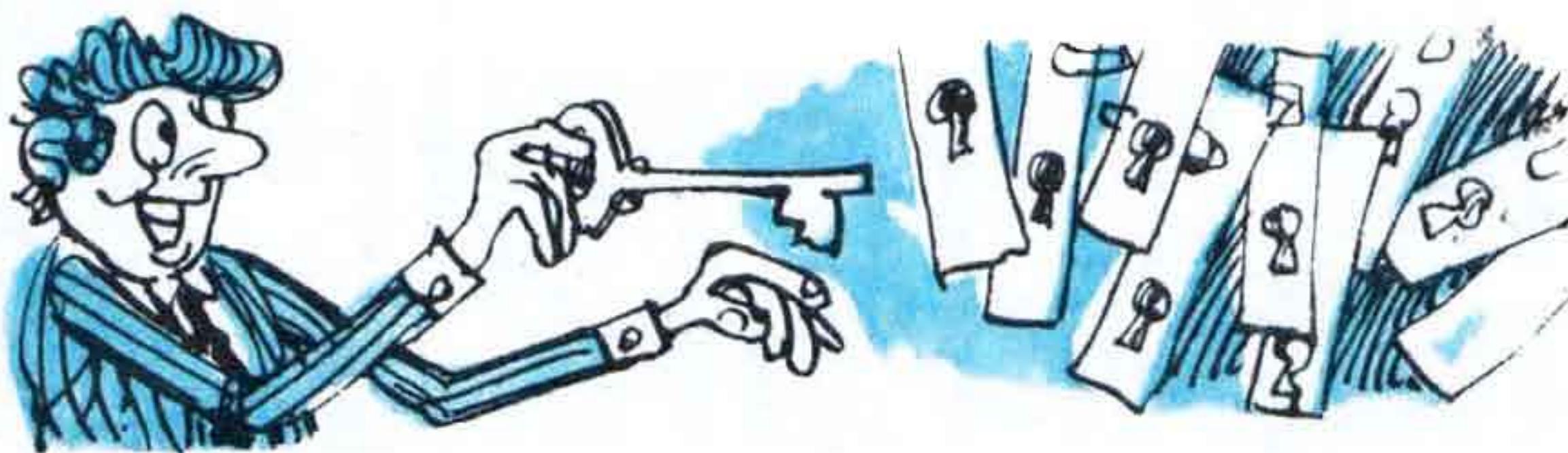
МАТЕМАТИЧНИЙ РЕБУС

Пам'ятаєте популярні задачки про труби зі шкільної програми: з однієї трубы вливався, з іншої вливався... Так от, в нашій задачці вливався рівно стільки ж, скільки і вливався. Мова йде про рукоійники Ходорівського заводу «Поліграфмаши». У них така неймовірна герметичність, що вода витікає з рукоійника тієї ж міти, як потрапляє туди. Неважко

ЯКЩО ПОЩАСТИТЬ

Другий етап змагання на перший погляд нескладний. Треба замкнути, а потім відімкнути замок виробництва львівського виробничого об'єднання «Полоніна». Але річ у тому, що з трохи замків, які підприємство поставило Донецькій базі обласготспорту, а база надіслала на нашу виставку, лише кожній десятий працє. Отже, шансів на успіх не дуже багато, але будьте оптимістами. Інколи це допомагає навіть у безвихідних ситуаціях.

СУВЕНІР НА ЗГАДКУ

Третій етап — змагання на винахідливість. Учасникам надається право вибрати якісь один з двох тисяч сувенірів виробництва Драгинської художньо-сувенірної фабрики, що на Закарпатті. Сувеніри мають дуже поетичні назви: «Дівчина з едельвейсом», «Лисиця і колобок», «Пастух», «Журавель і чапля», «Редмінд і заєць», «Білоч-

ГОЛОВНЕ — ОБЕРЕЖНІСТЬ

Звичайно всі учасники змагань вміють вправно користуватися ножем і виделкою під час іжі. Та ножі, які пропонуються, цього разу особливі — вони виготовлені Бучацьким виробничим об'єднанням металовиробів (Тернопільська область). Вимагається від учасників порізати шніцель або навіть дієтичну котлету так, щоб лезо не випало з ручки. Попереджаємо — потрібна обережність. Бо леза отих 1050-ти ножів, що привезли на нашу виставку з Тростянецької міжрайбази, весь час намагаються роз'єднатися з ручкою.

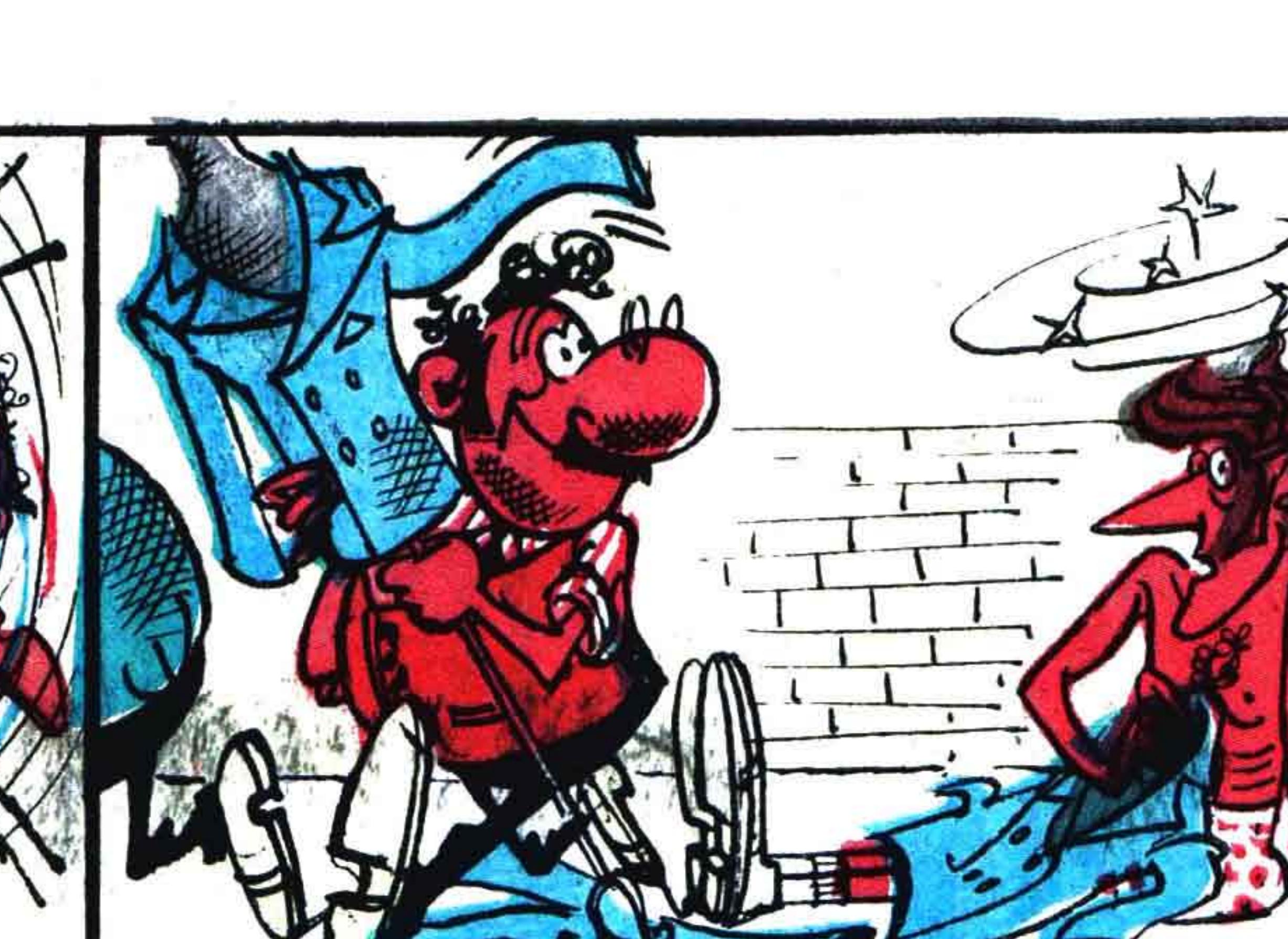
НЕ КОЖНОМУ ПІД СИЛУ

А наступний етап змагання вимагає від учасників витривалості. Здається, зовсім не важко перекрутити півкіограма м'яса на м'ясорубці. Для будь-якої господарки це — раз плюнти. А ось той самий процес на м'ясорубці виробництва кіровоградського заводу

І СОН НЕ БЕРЕ

«Більшовик» виглядає справжнім випробуванням. Ручку в м'ясорубці щосекунди зайде, машинку доводиться безперервно розкручувати, кожен поворот ручки — непрервнення сил і волі. Після кількох хвилин такої роботи, звичайно, хочеться відпочити.

— Вибачте, але вам помилково дали костюм, спеціально пошитий для вітрин нашого ательє.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

ЯК ЗГОРІВ ДИРЕКТОР

ГУМОРЕСКА

Звісно: людей як послухаєш, то іноді такого наплетеуту, що сам дідько на тих харманах ноги поламає. Якось у тролейбусі один дивак договорився до того, що буціто він на власні очі бачив, як у магазині без ніякої черги шапки ондатрові продаювали. А продавці нібито ще й припрошували вередливих покупців.

Воно, звичайно, усе може бути. Так само і з тими шапками: ходять же у них люди — то, значить, десь і купують. Не з неба ж вонипадають. Де б ім отам, на небі, взятися, коли торгівля — абсолютно земнагалузь? Хоча окремі її працівники і почують себе богами.

Та мова наша не про голови, а про ноги, точніше — про черевики. Можливо, і не варто було б у літературі ті черевики тягнути (тим паче — такої низької якості), але надто вже дивовижну історію розповів один чолов'яга у чверзі за квитками на залізничному вокзалі. Воно ж біля запізничної каси звісно як: черга посувався так повільно, наче ті квитки з граніт витесують. Інша річ, якби сплати стоячки ми були призвичаєні: задрімав годину так на три-четири — дивися, вже й квиток у кишенні. А так — нудгує народ, нервові клітини викидаючи, м'яко кажучи, псу під хвіст.

Ну, тає ото стійть черга, нервові клітини розбазарюючи, коли червонолицій чолов'яга у крітому сукном кохусі й починає:

— Це ж треба такій придбенці приключитися! Якби на власні очі не побачив — й-бо, не повірив би нізащо.

Кілька голів зацікавлено повертаються на голос.

— А щоб різали мене — не повірив би. А ви повіріли б? — звертається до чорнавої жіночки з напарбованими губами.

— Я взагалі нікому не вірю, — членко відповідає та. — Було колись — віріла, а тепер тих нещастих алментів зубами не вирвеш...

— От бачите, — зауважив власник критого кохуха. — І ви б не повірили. А я на свої власні очі бачив. От щоб з цього місця не зйті вчора, у вузтевому магазині.

Помітивши, що публіка зацікавлена, червонолицій надихається:

— Так ото, каку, зазираю я вчора у вузтевий магазин. Людей, звісно, тьма-тьмуща: хто міре, — то має, хто з продавцями перегаркується. А одна дамочка білявої масті виступила почала. «І коли вже, — каже, тримаючи двома пальцями палру неоковирних черевиків, — оце шкарпічка випускати перестануть! І то ж наша, місцева фабрика. Сором глянути! Шкіра якська пожована на ібі, підошви поскривлювані, каблуки — один вищий, другий нижчий, шматки засохлого клею висять... Гідко в руки взяти», — каже.

Це публіка, значить, слухає, ствердно головами киває, а неподалік від гурту мужчина зупиняється. Солідний такий, при черевиках закордонних. Зупинився ото — і прислухається. А та чеши, та чеши. Я б, каже, згоріла від сорому, якби була директором тієї фабрики. Я б, каже, людям в очі глянути не сміла — не те, що ще й зарплату одержувати.

Публіка слухає, головами киває, а той, у черевиках закордонних, раптом червоніти почав. Налився спотячку, мов буряк, а далі і димок став над ним витися. Всі заклякили з подиву, а з того через якусь мить лише купка попелу залишилася. Та ще — черевики, трішки пообਸмлювали.

— Боже, — вигукнула раптом одна з продавщиц, — та то ж директор вузтевої фабрики стояв! Що з ним сталося?

І тут всі водночас збагнули, що він згорів від сорому. І накинулися на біляву.

— Це все через ваше базікання! — говорили одні.

— Можливо, він би колись усе зрозумів і десь хоча б вантажними влаштувався, — твердили інші.

— А я що, — відбивалася білява. — Я кажу, я є. Хіба я винувата, що такі, вибачайте, черевики випускають..

Червонолицій закінчив свою дивну оповідь і розтебнув кожуха. Черга за той час посунулася сантиметри на три. Оповідач, щоправда, цого не відчув: на ньому були черевики виробництва місцевої фабрики, і у них підошви випирали з-під носів якраз на цю відстань. Так що він, практично, й не зрушив з місця.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

м. Ровно.

ДОШКА НЕШАНИ

ЗАЖЕРЛИВИЙ

Збагачення отруйливий черв'як
Захланну душу копійчану точить,
І пнеться чоловічок — сяк чи так
Достатку ще тлустішого б доскочить!

На думці — лих «приварок» та «навар»...
Свое життя, сумління, честь убогу —
Усе кладе, як жертву,
на віттар
Карбованцю! Своєму чудо-богу!

МАЙСТЕР ПРИПИСОК

Ну й спритний! Майстер, бісів син!
Були б такому в цирку раді:
Один у нього плюс один
Дас чотири в результаті!

В ажурі все на папірці...
Та ці арифметичні вправи,
Цифірні фокуси оці —
Обман народу і держави!

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

До редакції надійшов лист, у якому писалося про те, що в колгоспі імені Леніна (Кіровоградщина) просто неба кинуто напризволяще сільгосптехніку.

Перець негайно звернувся до Новоархангельського районного управління сільського господарства з проханням розібратися. Незабаром начальник управління В. І. Давискиба відповів, що лист було розглянуто на зборах механізаторів колгоспу за участю інспектора Держсільгосптехнагляду.

За несумлінне ставлення до службових обов'язків рішенням правління колгоспу бригадира рільничої бригади Нофенка В. П. з роботи знято, а на бригадира тракторної бригади Шарова В. Д. накладено адміністративне стягнення.

Кінь і Вовчиця

Байка

Улітку, саме в пору косовиці,
В степу під лісом, біля рівчака
Одна худа, засмоктана Вовчиця
Угледіла жеребчика Гнідка.
«Оце так покушуємо конинки!..» —
Смачненько облизалась і — тихцем,
Не гаючи даремно ні хвилинки,
Пробралася ярочком, бур'янцем,
Тихесенько підлізла до Гнідого,
Підскочила та й кинулась на нього...
Ет, чорта з двам! Жеребчик досвід мав:
Ловити гав собі не став.
Нахаба до горлянки не дісталася:
Огрів її копитами він так,
Що та, мов сніп, звалилася в рівчак.
«Ой лишенъко!.. — Вовчиця
заволала, —
Дикун скажений ти, а не лошак!..»
Поойкала, отямилася, всталася,
Помацала, чи ціла голова,

Й попленталась до лісу, ледь жива...
Аж тут навстріч Лисичка й: «Овва!..
Звідкіль це в тебе синяки на пici?
Невже в капкан посунулась, сестрице?!

Чи, може, напоролася на стрільця?..»
«Яке там! — слізно мовила Вовчиця. —
Піди спитай он того Жеребця:
Хлюст — пристає до мене без кінця!
Бач, закохався — бачила дурного?!

Вмовляв мене, щоб заміж йшла
за нього.

Я одкоша дала — то він мене й побив..

А щоб же ти так відьму полюбив!
Це ж світ не бачив ірода такого!..
Піду ось в суд поскаржуся на нього,
Катюзі боком вийдуть ці синці!..»

Подібні ще трапляються людці:
На тебе вилле три цеберки бруду,
Затюкає, засміка, заскубе
Та ще ж і пнеться скаржитись до суду,
Коли ти з'єсти не даси себе.

Костянтин СЕРГІЄНКО.
м. Одеса.

Спочатку гучними оплесками маршала королівських військово-повітряних сил Великобританії Нейла Камерона нагородили у Пекіні, куди він прибув на запрошення китайського генерального штабу. Аплодував йому не аби, а високопоставлені особи з того ж таки штабу.

Сольний виступ англійського маршала авіації являв собою милу його серцю пісеньку про «радянську загрозу», зокрема — танкову.

«Наші країни, — виводив Камерон, — стають усе ближчими, бо біля наших воріт стоїть спільній ворог, столицею якого є Москва...»

Оплески були такі гучні, що їх почули далеко за межами не тільки Пекіна, а й Китаю...

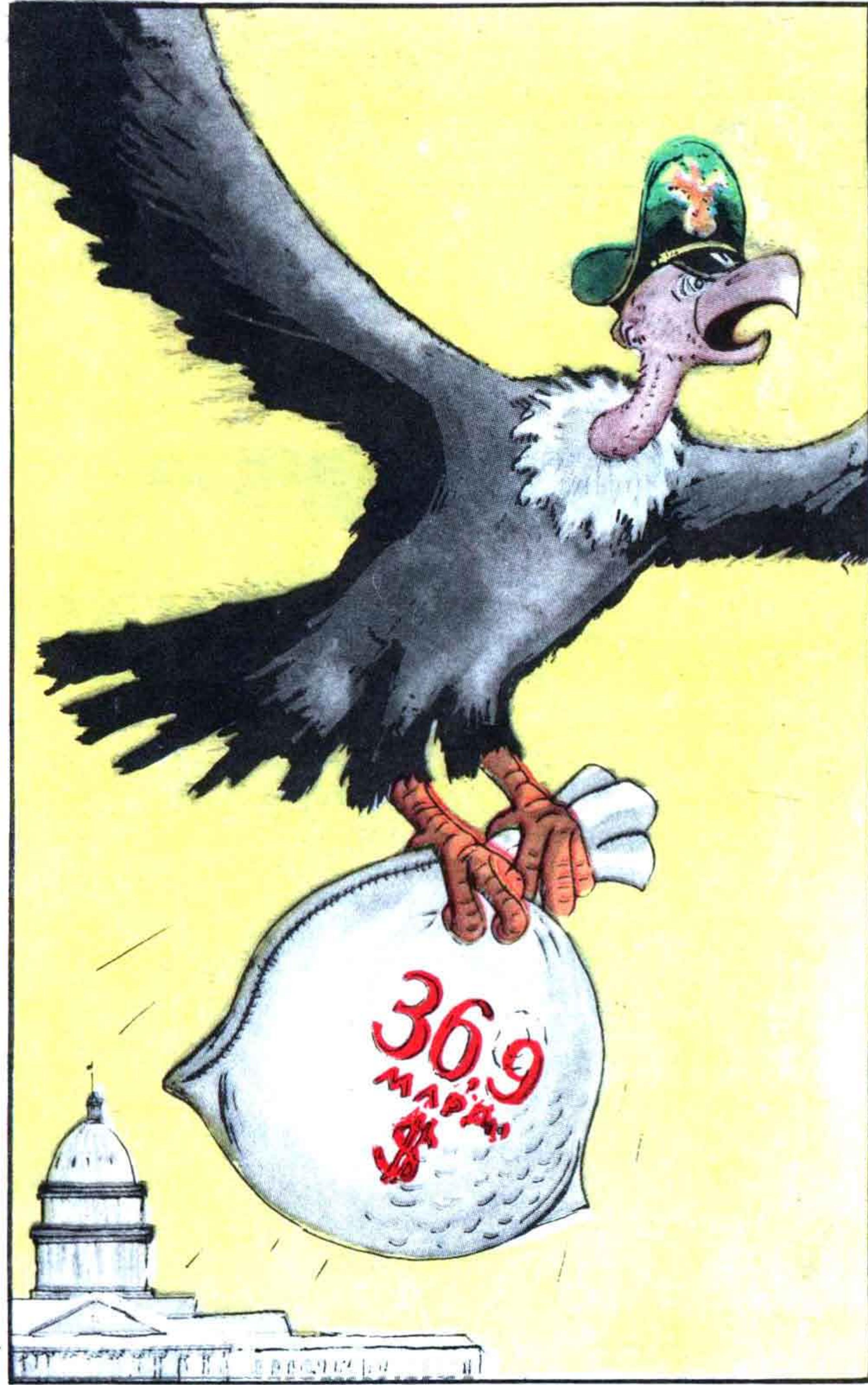
Здавалось би, що після того вояжу вдома на маршала очікує не така приємна зустріч. Бо ж ізди він у Пекін не просто так собі, як який-небудь відставний вояка, а як цілком офіційна особа — начальник штабу оборони Великобританії, і вищезгадані співи — це вже начебто позапрограмний номер, що суперечить офіційній лінії англійського уряду, інтересам англійського народу. За таку самодіяльність, як можна було гадати, в Лондоні його зустрінуть не оплесками, а свистом.

Що стосується офіційного Лондона, то

В атмосфері антирадянського психозу, що його роздувають у Конгресі й пресі США, військово-промисловий комплекс зумів протягнути через палату представників і сенат новий законопроект, який передбачає величезні витрати — 36,9 млрд. доларів на закупки й розробку нового озброєння у 1979 фінансовому році.

(З газет).

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Вирвав.

МАРШАЛЬСЬКИЙ СПІВ ІЗ ПІДГОЛОСКАМИ

тут Камерону хоча й не аплодували, але й не освистали. І пояснюється це не правилами англійського джентльменства.

Так, наприклад, англійський міністр оборони Ф. Маллі, тобто прямий та безпосередній шеф Камерона, вважає, що в пекінському турні маршала «не було нічого, що могло б підривати довір'я до нього». Та й глава англійського уряду дав зрозуміти цілком одверто, що він особисто підтримує позицію Камерона. «У військовому аспекті», — пояснює прем'єр-міністр.

Це — коли йдеться про офіційний Лондон.

А от у колах консерваторів Камерон зірвав оплески чи й не гучніші, ніж навіть у Пекіні. І першою заплескала бравому маршалу сама Маргарет Тетчер, глава партії консерваторів.

А далі — пішло-поїхало...

Лорд Сент-Освальд, що очолює консервативний «Гурток міжнародних відносин», аж захлинився, вихвалаючи Камерона за

його пекінські рулади. За лордом вихопився інший консерватор, Стюарт-Сміт, який хоча й не має такого титулу, зате має на своєму рахунку власноручно нашкрябану книгу «Радянська загроза Європі» та ще й належить до керівництва такого собі «Манді клаб». Хоча той «клаб», коли казати по нашому, «Клубом понеділка» зоветься, однак розповсюдженням антирадянщини займається і по вівторках, і по середах, і взагалі кожного дня тижня. І от у тому «клабові» Камерон зірвав такі оплески, що їх і в Пекіні почули, бо тамтешня преса висловила задоволення з приводу того, що в Лондоні Камерон «знайшов порозуміння»...

Але, цілком зрозуміло, більшість англійців до порозуміння з маршалом не доходить, бо розумніше за нього на речі дивиться. Зокрема, в Англії згадали відомого військового теоретика й історика Б. Ліделла Гарта. Свого часу він чимало упадав коло міфу про ту ж таки «радянську загрозу». Та врешті визнав, що ніякої такої загрози нема та й ніколи не було. І прості англійці, і тверезо мислячі англійські політичні діячі не погоджуються приєднатися до оплесків на честь свого начальника штабу оборони, вважаючи, що гучний свист тут звучав би значно доречніше.

Я. ВАЛАХ.

I сміх, i гріх

СПРАВЖНІЙ АМЕРИКАНЕЦЬ

У газетах було оголошено: поблизу міста Далласа (США) проводитимуть досліди, щоб з'ясувати, як впливає на будівлі так званий надзвуковий удар при польоті літаків. У призначений день о десятій годині ранку до штабу дослідників зателефонував якийсь чоловік. Він сказав, що від надзвукового удара на його парниках полопалися шишки, і зажадав грошової компенсації. Йому відповіли, що досліди ще не розпочиналися, їх призначено на другу половину дня. «Гаразд, — відповів той, — тоді пізніше я позвоню іще раз...

НОВЕ У ПРАКТИЦІ ВИХОВАННЯ

У Баден-Вюртембергу (ФРН) учні в школах і ліцеях тепер можуть витворити все, що забажається. За всі порушення дисципліни вони платять штраф. Для цього їх шкала відповідна є. Отже, хто має гроши, може навіть учительеві дулюти тицьнути. Тих же, кому нічим платити, примушують відробляти — посилають у сусідню лікарню доглядати хворих. Таким робом затикаються дірки у бюджеті учбового закладу або лікарні.

ГРОМАДЯНИ СКАННЕРБОРГА

Одна копенгагенська газета надрукувала повідомлення, що в місті Сканнерборзі живе чолов'яга, який упродовж останніх тринадцяти років жодного дня не був тверезий. Через день редакція одержала зі Сканнерборга 21 лист із погрозою, що коли газета

насмілиться опублікувати прізвище того сканнерборзького п'янини, то він звернеться зі скаргою до суду за образу. Подібні листи надходили й пізніше. Скільки хронічних алкоголіків у Сканнерборзі, до цього часу не підправовано.

ПОШТОВИЙ РОМАН

Виступаючи перед палатою лордів парламенту Великобританії, лорд Бойд-Карпентер піддав гострій критиці порядки на англійській пошті. Він указав, що лист із чітко і правильно написаною адресою надходить з Лондона у Париж або в зворотному напрямі за 12—13 днів. Це вдвічі більше, ніж було років із двісті тому.

БЛИСКІ І ЗЛИДНІ

Біля входу до одного розкішного нью-йоркського бару висить табличка із таким написом: «Будь ласка, киньте кілька дрібних монет злідарю перед дверима. Цей чоловік був колись нашим найпovажнішим гостем».

ВИПРАВДАЛЬНА ДОВІДКА

Одного комерсанта в Глазго викликали до суду у справі розлучення — його обвинувачували у порушенні подружньої вірності. Але комерсант подав судові довідки метеостанції, в якій було написано таке: «В ніч на 15 липня у Глазго був такий сильний туман, що заблудитися і прийняти одну особу за іншу було взагалі можливим...»

ОКО ЗА ОКО

Дружину одного мешканця французького міста Бельфор укусив собака. Прагнучи відомстити за дружину, чоловік удався до оригінального способу — укусив власника собаки. Обох потерпілих довелося відправити до лікарні.

ЗРОЗУМІЛА

Маленька дочка якось поскаржилася батькові на біль у животі. Той і нахе:

— Доню, щоб животик не болів, треба, щоб він не був порожнім, а для цього слід добре їсти. Зрозуміла?

Наступного дня дочка лобачила, що батько пов'язав голову рушником...

— Татку! Я знаю, чому в тебе голова болить.

— А чому?

— Тому, що вона у тебе порожня...

Надіслав А. ВОГАЧОВ.

с. Шарівка
Кіровоградської області.

ЖІНКУ ТРЕБА СЛУХАТИ

Іхав «Жигулями» чоловік із своєю жінкою. Незважаючи на знак «Круговий рух», поїхав прямо. Зупинив його автоінспектор. Чоловік вийшов із автомобілі, проситься, кажучи, що він іде тут уперше і не помітив знака. Автоінспектор підійшов до пасажирки.

— Ви бачили знак, який щойно проїхали?

— Бачила і казала, та дарма...

Пробиваючи дірку в талоні водієві, автоінспектор приказував:

— Жінку треба слухати!..

Надіслала Т. ЗДОР.

с. Миколаївка
Дніпропетровської області.

ОБДУРИВ

Іде поїзд Львів — Київ. На невеличкій станції зупиняється. Продвінник оголошує:

— Зупинка одна хвилина!

Як звичайно, з вагонів висипали пасажири: хто випити води, хто купити свіжу газету...

Минуло з півхвилини, як із вагона вискакує ще один пасажир і на ходу викриє: «Хто з Коростеня? Хто з Коростеня?..» і проводжаючі й зустрічаючі переглядаються. Нарешті один знайшовся: «Я з Коростеня, я!»

Той, що з поїзда, підбігає, нічого не кажучи, бац коростенець у вухо.

Люди оніміли. Тим часом поїзд дав гудок. Той, що з поїзда, на здогнав свій вагон, стрибнув на східці і поїхав. Люди обступили потерпілого.

Коли вже зібралося багато людей, коростенець багатозначно піднімає вгору правицю, усміхається і радісно повідомляє: «Ви знаєте, а я його здоровово обдурив: — я не з Коростеня, а з Житомира!..

Надіслав Є. КУДРАЙ.

м. Івано-Франківськ.

ТАКОЖ ФІЛОСОФІЯ

Сидять у кафе двоє.

— Вип'єм іще по сто?

— Розум каже: не треба, шлунок каже: можна. Але ж розум мудріший від шлунку. А мудріший завжди поступається дурнішому. Вип'ємо!

Надіслав І. БІЛИК.

м. Самбір
Львівської області.

Мал. А. БОРДУНІСА

Щоб видніше було.

ВІНЕГРЕТ
з
перцем

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

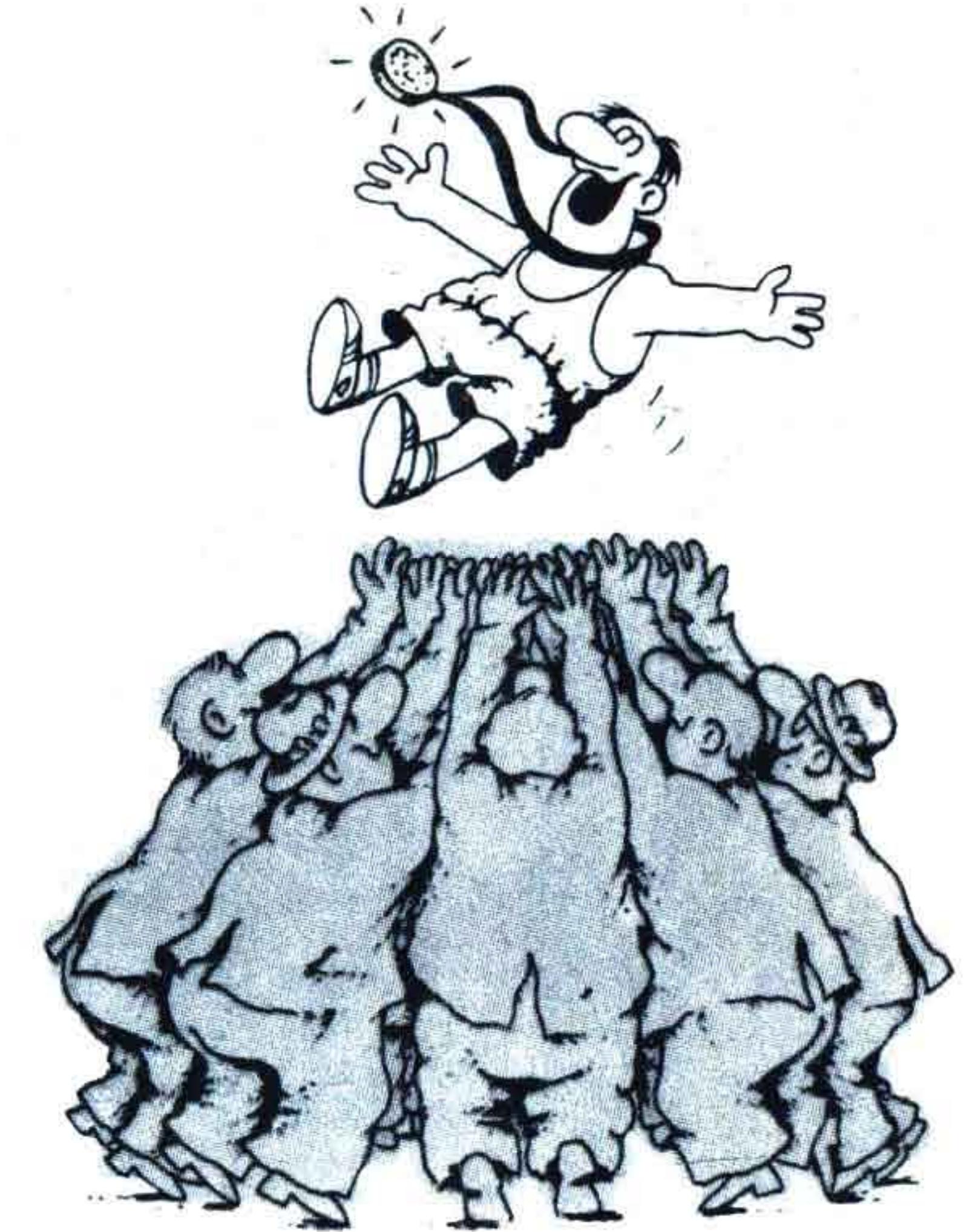
КОЛИ РОЗЛУЧАЮТЬСЯ ДВОЄ

Мал. В. ШИРЯЄВА

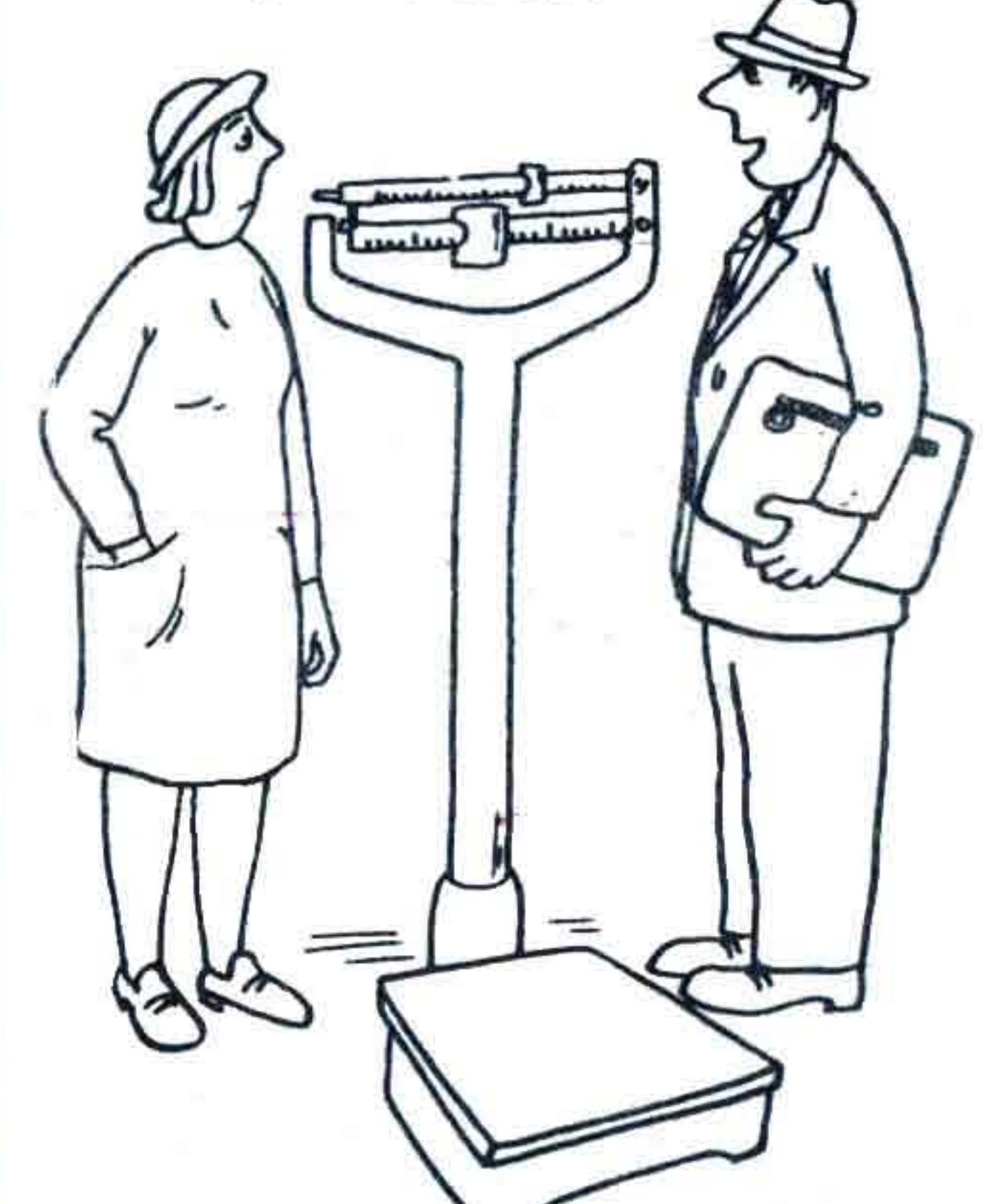

Ділити, так ділити...

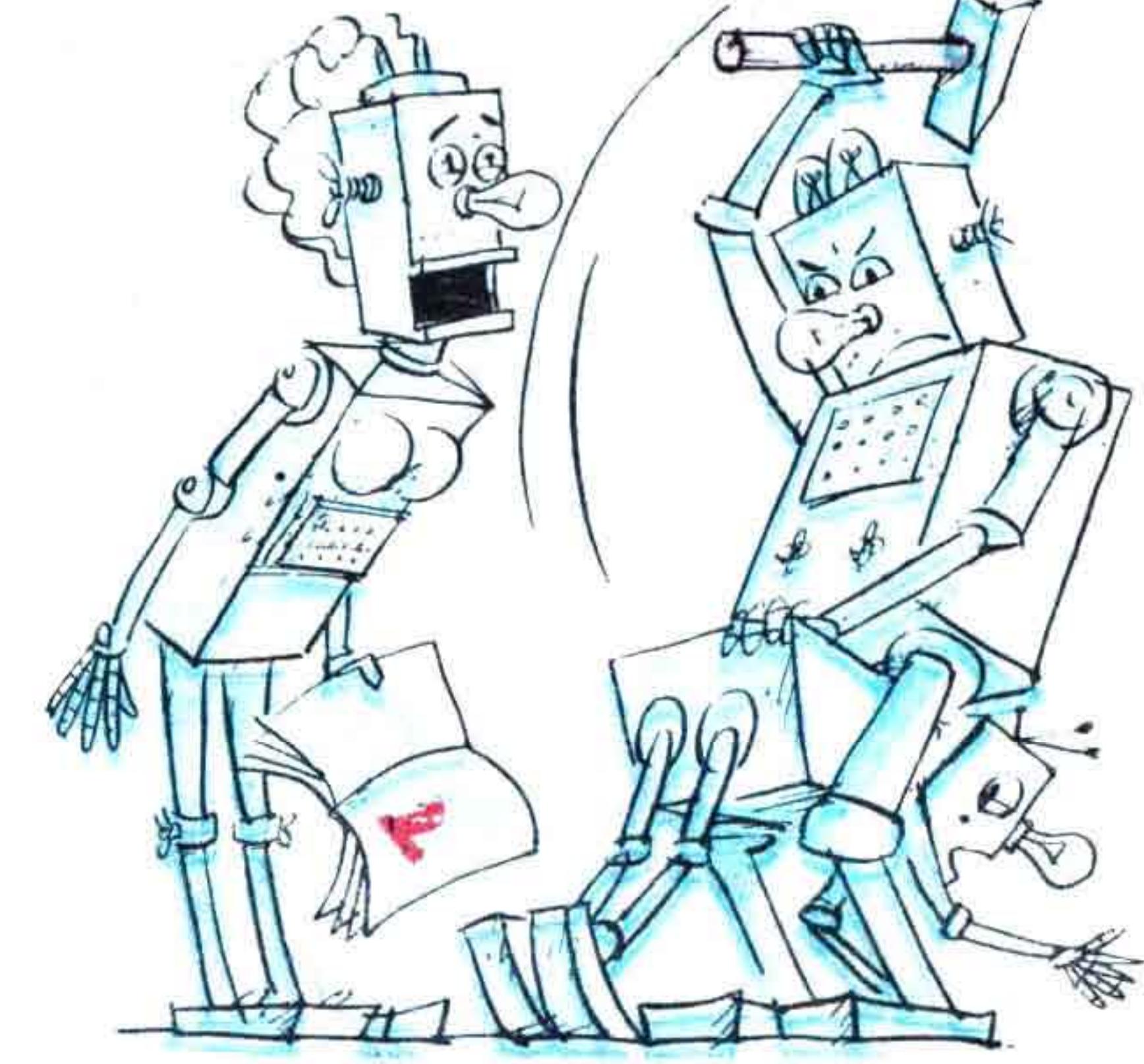
Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Мал. А. САВЧУКА

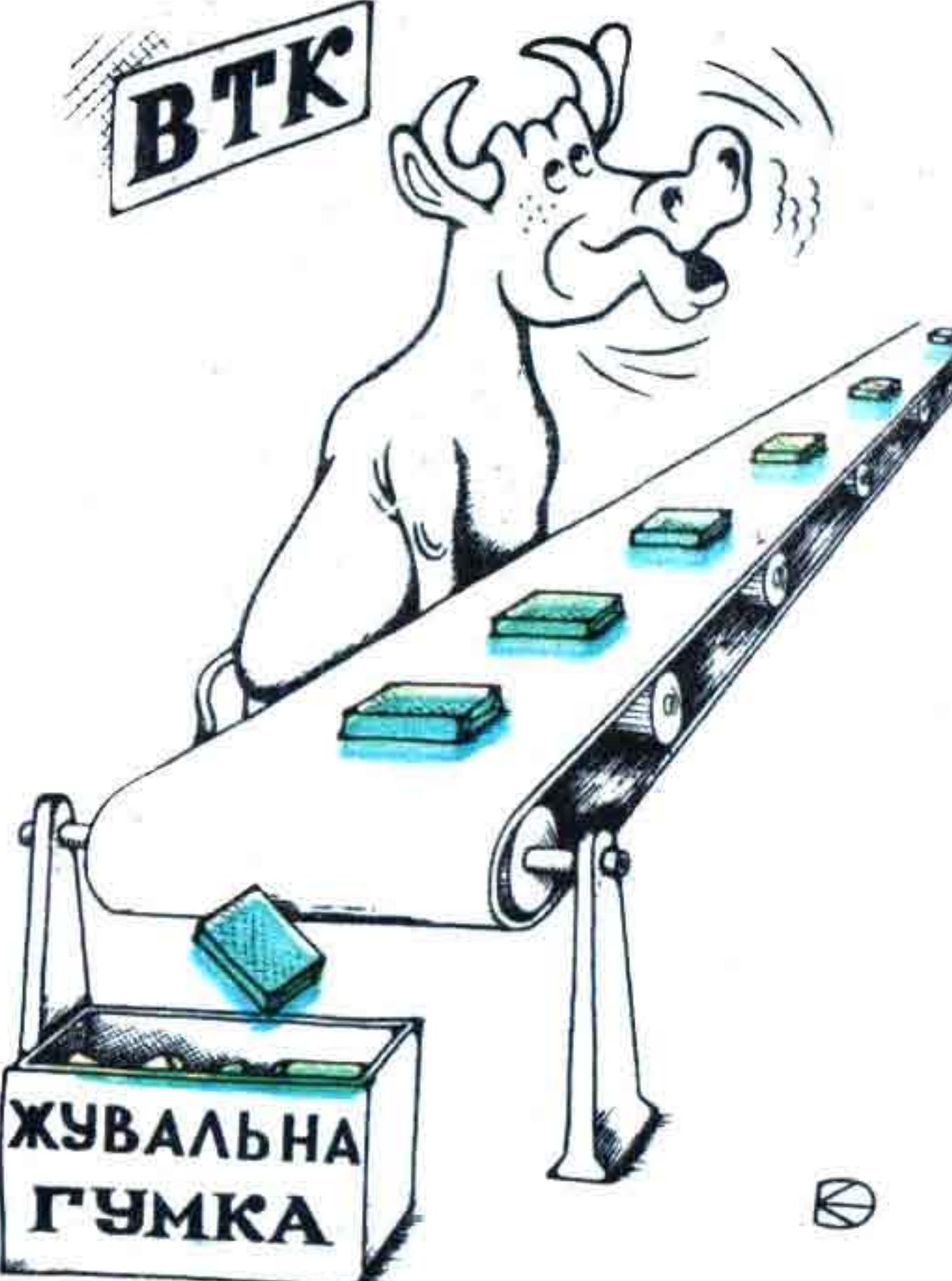

Мал. В. ГОРВАЧОВА

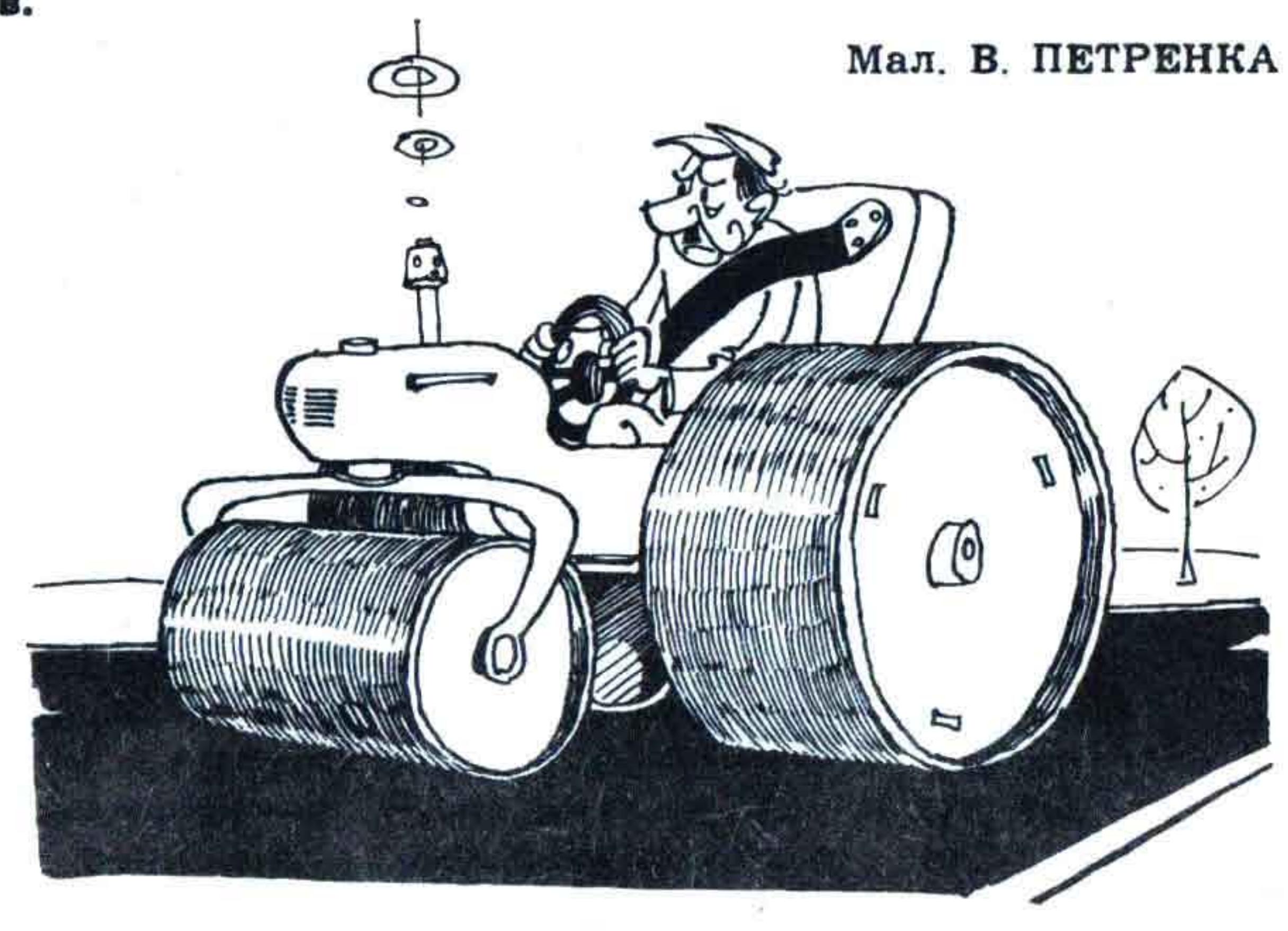
— Дорогий мій, я категорично проти тілесних покарань!

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

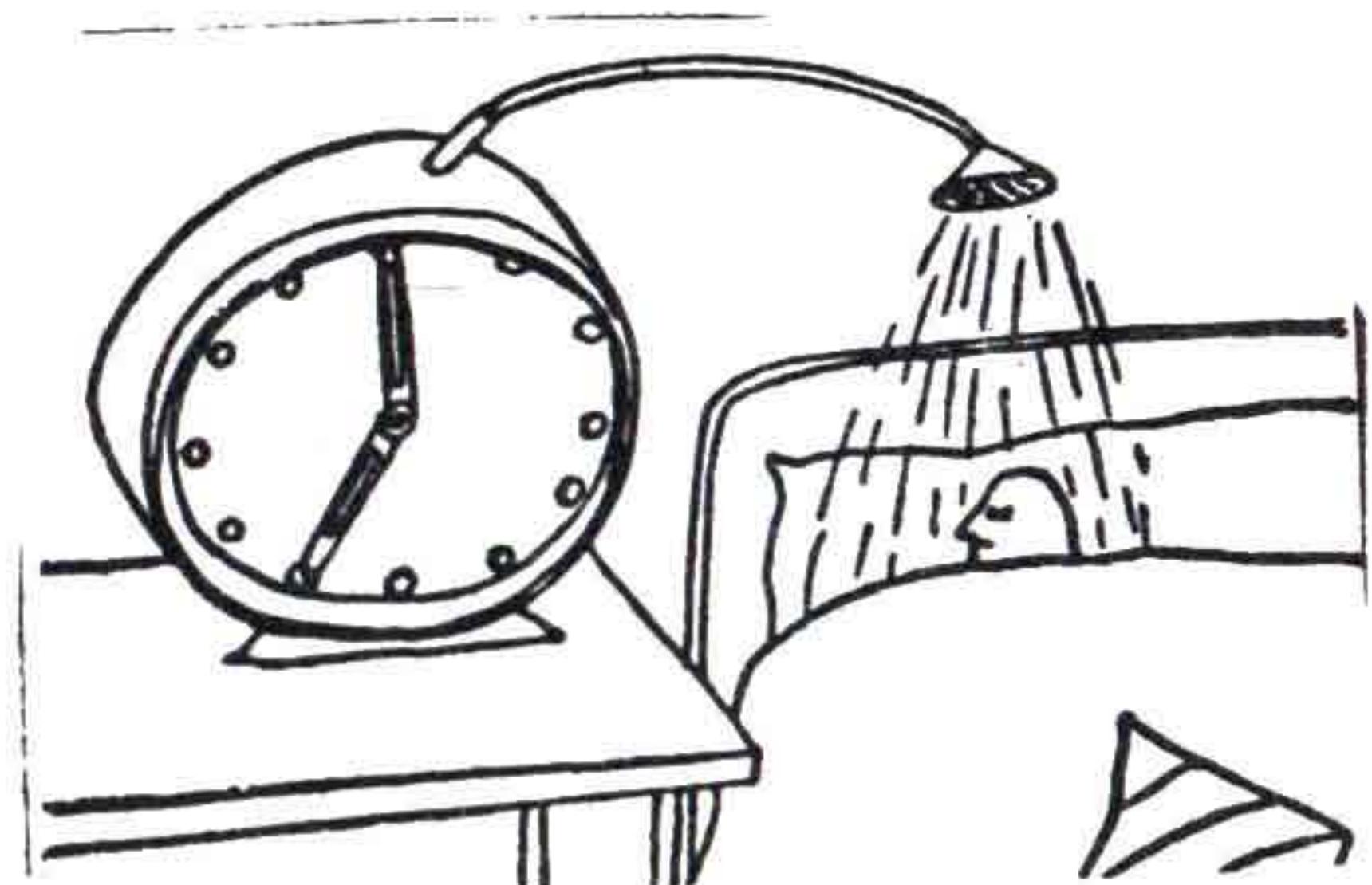
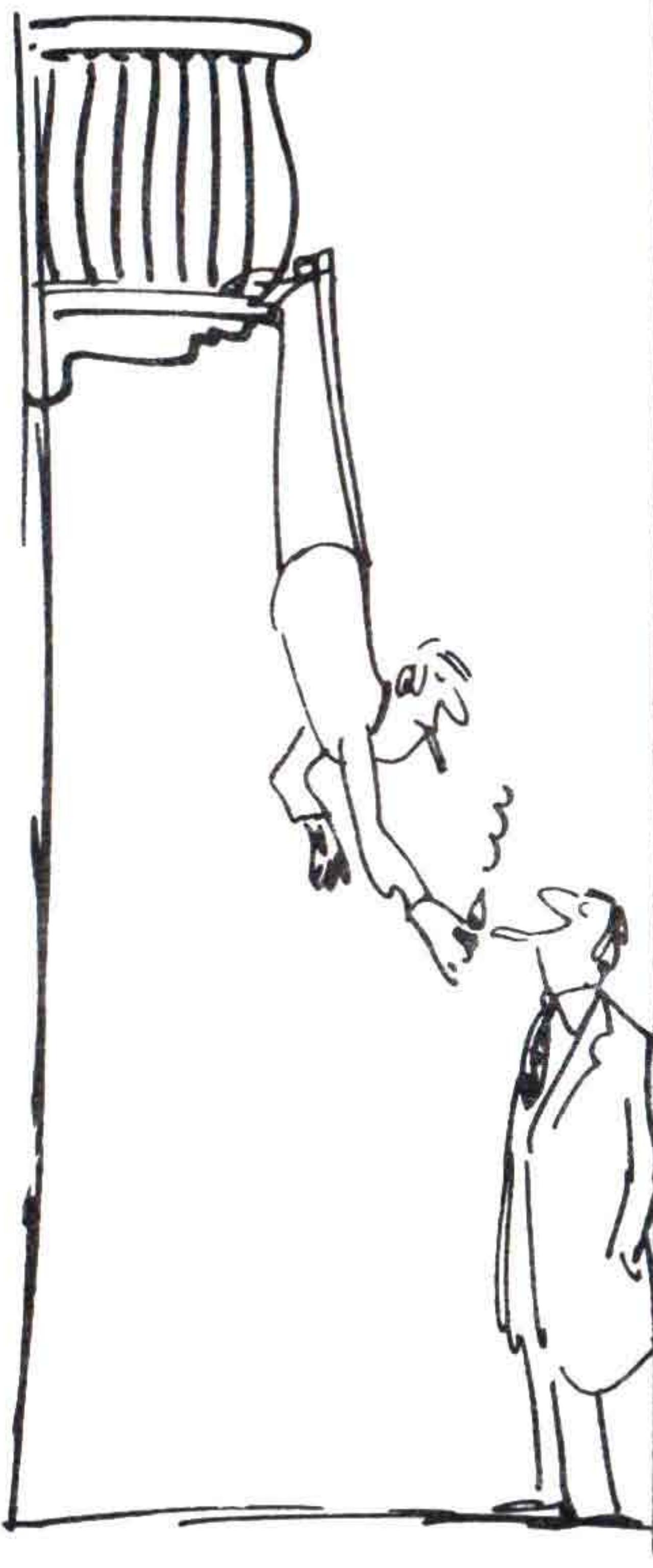
Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

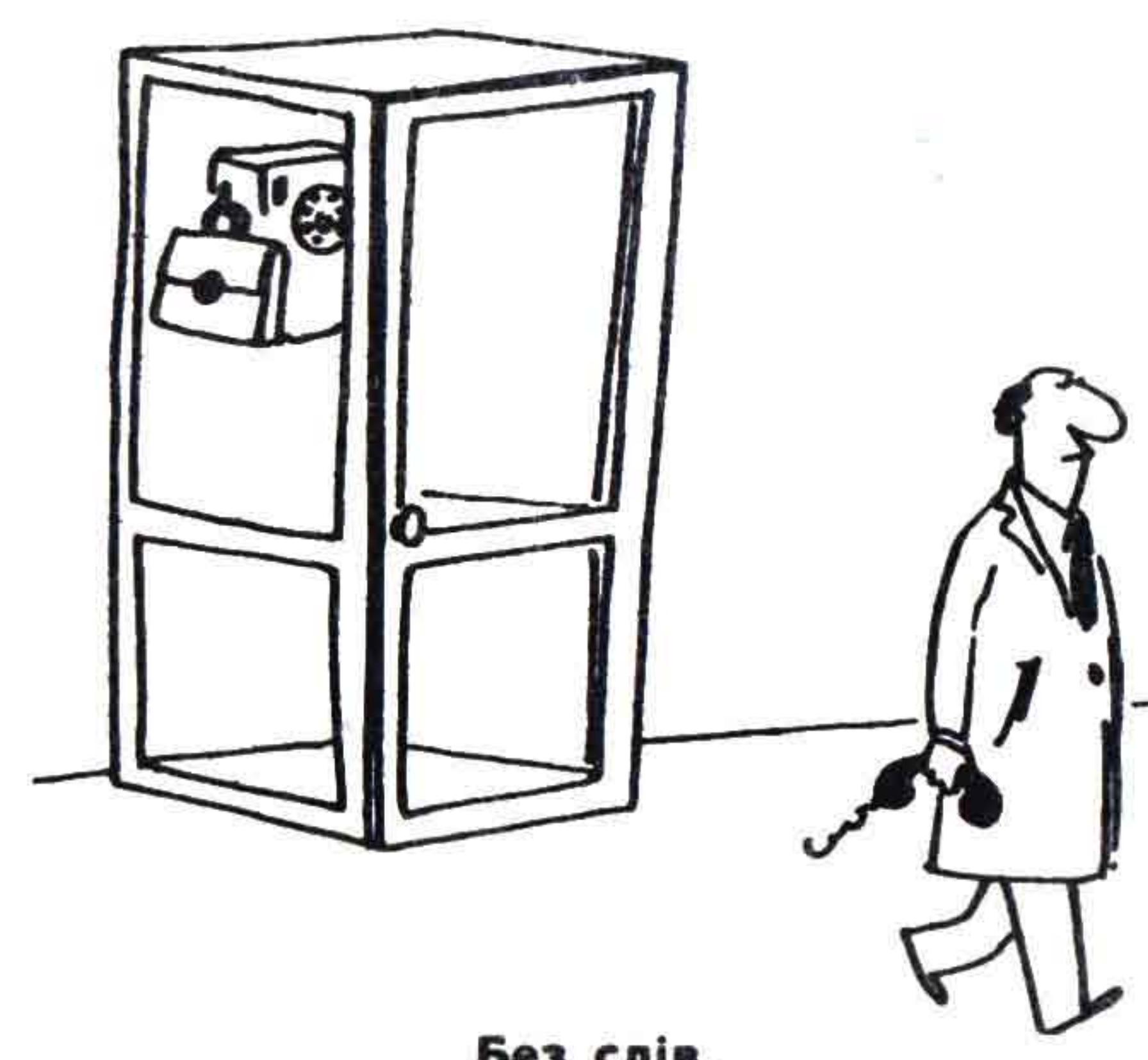
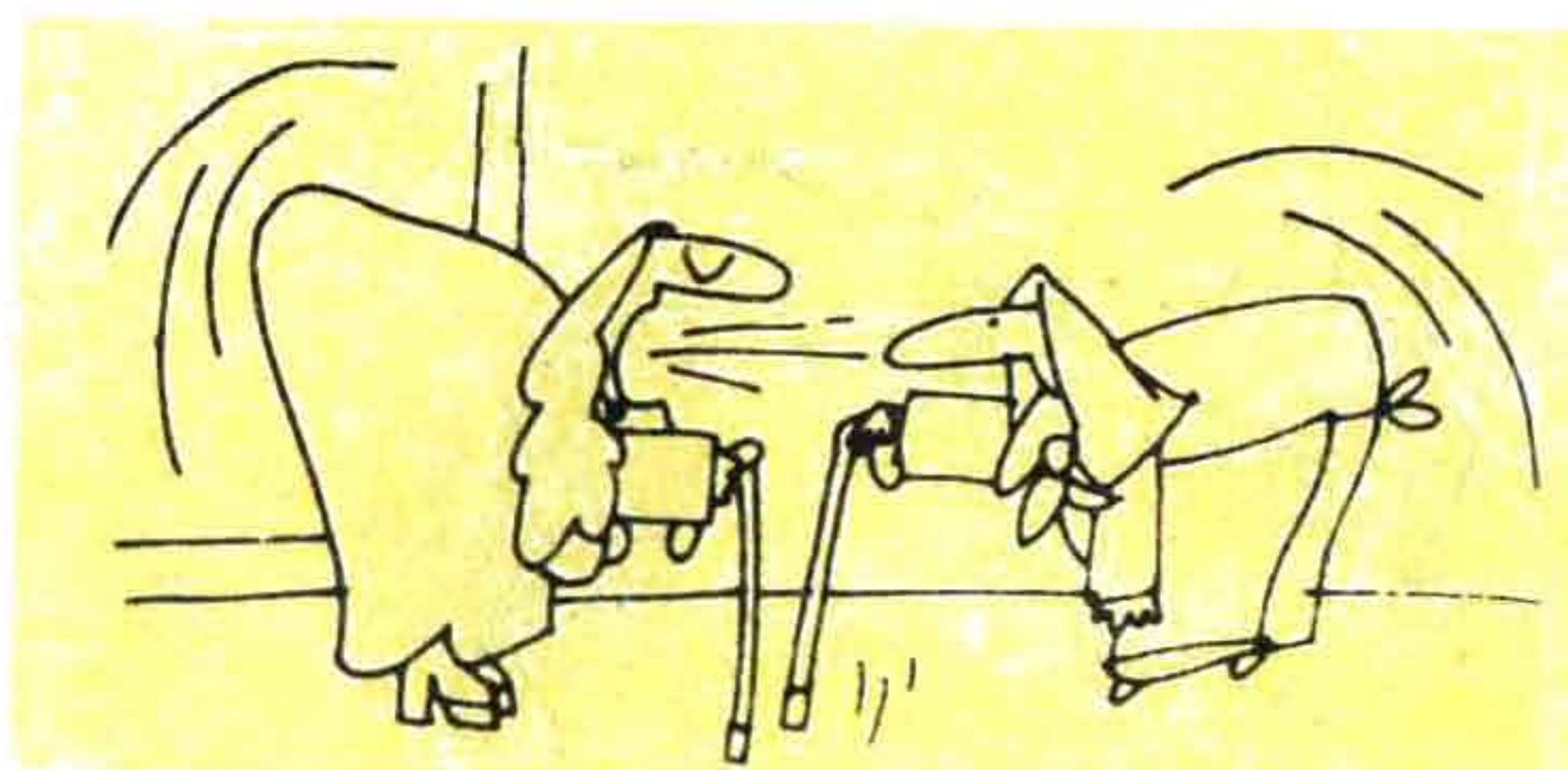

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Будильник ледаря.

ОБУРЕНА ГУСІНЬ

БАЙКА

— Ох, — стогне Гусінь, — що то буде?
Ви ж подивітесь, добре люди,
Як Шпак безжалісно личинок нищить!
Клює, негідник, та ще й свище...
А бачте ж, честь йому й хвала,
І немала.

Немас правди в світі!
— Тому ж в нас і в пошані Шпак,—
Озвавсь на це Гусак, —
Що знищує він паразитів.

* * *
Я ж — кілька слів своєму брату
байкарю:
Як ворог виклика тебе на прю,
А обиватель десь кляне в куточку,
Радій — ти вцілив, отже, в точку.
Антоніна ТОРЛЮН.

ПІСЛЯ РОЗЛУЧЕННЯ

Розлучилась, позбулася мороки,
Нині в неї гарний цуцик є...
— Він же, мабуть, гавкає нівроку?
— Цей хоч гавка, так зате не п'є.

Петро ФЕДОТЮК.
м. Москва.

Літературна пародія

ШАБЛОН

...У пальцях неслухняно
бринить мое перо.
(П. Перебийніс. Ранкові сурми.
«Молодь», 1976).

Холоне кров моя шалена,
згасає дума над чолом.
Нечутно горнеться до мене
ліпкий, улесливий шаблон.
Не з першим словом,
не одразу
про себе знати він дає.
Шаблон поволі, мов зараза,
в ество в'їдається мое.
І не втечеш уже від нього,
не заховашся ніде.
На рівну,
включену дорогу
слизький шаблон
мене веде.

(П. Перебийніс. Гроно вогню.
«Молодь», 1977).

Бринить перо в тугій знемозі.
А ніч — як чорний поролон.
Ледь задрімав, а на порозі —
І хто б ви думали? — Шаблон!

Холоне кров моя шалена,
згасає дума над чолом.
Нечутно горнеться до мене
ліпкий, улесливий Шаблон.

Шепоче міжно і жагучо:
«Шаблонно пишеш... Як на сон...
Хоча б спочив... Ич, як замучився.
Ходімо, в мене самогон...»

I не покиувай на печінку —
в «Еней» бо ходиш, знаю... Зух!
Мене не обведеш, як жінку...
Либо, не від поем опух?..»

Трясе планету від богеми.
Реве в ефірі грізний час.
А я розв'язую дилему:
«Еней» чи все-таки Парнас?
Мотузкою прип'явсь надійно
до столу
І таму дрож,
кажу: «Ви, дядьку, — безпартійний,
вам все одно, а я... Отож!
Мені й без цього діла доста...»
Від страху несинхронно зблід.
(А що, візьмеме янась короста
І писоне куди не слід...)»

Гість потоптавсь і вийшов сонне.
Свистів у сінях зорепад.
...Відтоді same нешаблонно
Я став писати все підряд.

Богдан ВЕРЕС.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Розказати тобі, як борються за економію будівельники пересувної механізованої колони № 135 тресту «Кіровоградсільбуд»? А ось як. У нашому колгоспі ще сім років тому вони встановили дебелій щит з написом: «Здамо в експлуатацію комплекс к-пу ім. Ульянова до 7 листопада 197... року». Оскільки щит цей — міцний, а напис зроблено стінами фарбами, йому не страшні ні дощ, ні сніг, і єдине, що доводиться раз на рік тут міняти, — так це останню цифру. Ні клопотів особливих, ні зайвих витрат. І, судячи з усього, цьому щиту доведеться ще довго тут простояти. Бо за всі ці сім років будівельники встигли вимурувати та кілька разів переробити лише один корівник і накопати навколо нього чимало траншей, так що нам тепер і до старих корівників не підступитися.

Уявляєш, Перче, скільки коштів на наочну агітацію щороку економлять працівники ПМК-135, якщо взяти до уваги, що такі самі дебелі щити вони встановили и на інших об'єктах.

Доярки 2-го відділення колгоспу ім. Ульянова.

с. Аннівка
Новоукраїнського
району
на Кіровоградщині.

Тепер і я знаю, що означає мудре народне прислів'я «За мое життя мене й побито». Довідався я з преси, що в Полтаві існує спеціальна організація, яка за заявками установ обприскує фруктові дерева від шкідників. Біля бібліотеки теж садок є. А ось організації, що обприскує дерева, у Великій Багачці немає. Тому цю роботу я виконав сам. Взяв кілька відер розчину з отрутохімікатами і вініком розбрізкав по деревах.

Після цього сів та й написав заяву до районного комітету. У тій заяві виклав кілька пропозицій щодо обприскування дерев. Заяву ту переслали до адміністративної комісії нашої селищної Ради народних депутатів.

Далі сталося все, як у тій гуморесці. Мене викликали на засідання комісії, уточнили, чи то справді я писав заяву, а після того одноголосно вирішили мене оштрафувати. Я тан і не зрозумів, за що. За те, що самотужки дерева рятували від шкідників, чи за те, щоб неносився із своїми пропозиціями? Не за те, і не за інше, — відповіли мені. — Але, оскільки до нас надійшла заява, то ми повинні на неї якось реагувати.

От цікаво, дорогий Перче, як вони тепер зреагують на ось цей мій лист?

Б. ЗОЛОТАЙКО,
заступник директора
центральної районної
бібліотеки.

Велика Багачка
Полтавської області.

«Порушника трудової дисципліни занесли в протонол для виправлення і до нього прикріпили наставника».

(З виступу на зборах).

«Бракоробів всіх разом повісили в «КП». Вони його здерли і їх за це всіх повісили ще раз».

(З виступу).

Надіслала Л. ОНИЩУК.

* * *

«В колгоспі імені Красіна є 1783 голови ВРХ,

в тому числі 677 корів, 1772 штуки свиней,

783 вівці».

(З райгазети «Прибузька зоря»).

Надіслав О. БОНДАР.

«Я, коли запитав сторожа, де поділляся башмаки — гусеничні то він стоячи на дверях балагана сказав: чого ти причепився, як реп'ях, я даже із балагана ноччу і не вилазив».

(Із доповідної бригадира тракторної

бригади).

Надіслав В. ДОВБИШЕНКО.

«Здається квартира для молодожон, життєльно два парня. Ул. Шевченка, 66».

(З об'язи).

Надіслав И. МАРТИНЮК.

* * *

«Причиною забраковки напою являються по-

сторонні включення кусків скла і етикеток».

(З акта перевірки).

Надіслав К. ЄВГЕНЮК.

* * *

«До уваги громадян! Косити траву і пастися біля високовольтних

опор суворо заборонено!»

(З оголошення).

Надіслав М. ЗАГОРОДНІЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що приміщення Потівської дільничної лікарні давно вже потребує ремонту, писалося у замітці «Колективна фізіотерапія» (№ 10 журналу).

Заступник голови виконкому Житомирської облради Е. Ю. Белова повідомила редакції, що замітку було обговорено в виконкомі Радомишльської районної ради. У результаті — уже виготовлено технічну документацію на капітальний ремонт приміщення лікарні. А рішенням облвиконкому на ремонт виділено 35 тисяч карбованців.

★ «Застаріле уявлення» — у замітці під такою назвою («Перець» № 10) писалося про те, що у місцевому магазині «Гуцулка» (місто Броди на Львівщині) продають супові концентрати, строк зберігання яких давно минув.

Голова виконкому Бродівської районної ради Я. В. Беновський повідомив редакції, що виступ Перца було обговорено на виробничій нараді колективу змішторгу. Завідуючому магазином «Гуцулка» Чечальському Е. М. вказано на недовірливий контроль за роботою продавців. Усі продовтори з простроченим терміном зберігання знято з реалізації.

★ У тому ж номері, в розділі «Перчанський телевізор» було опубліковано замітку і фото про те, що на станції Янцево Придніпровської залізниці утворилися гори з бутового каменю. Завозять його сюди з Янцевського гранітного кар'єру, а вивозити ніхто не поспішає.

Після виступу Перца заступник голови Запорізького обласного комітету народного контролю

лю І. Н. Борисенко повідомив, що весь бутовий камінь зі станції Янцево повністю вивезено.

★ Про те, що завідуюча магазином № 27 (село М. Слобідка на Київщині) Купрієнко З. Д. порушує правила радянської торгівлі, грубо поводиться з покупцями, лається з продавцями, писалося в одному з листів до Перца.

Голова правління Фастівської райспоживспілки Т. І. Пономаренко повідомив редакції, що фанти, наведені в листі, при перевірці підтвердилися. Рішенням правління та місцево-му Боровського споживчого товариства Купрієнко з роботи знято.

★ Мешканці будинку № 189 по вул. Кірова у місті Сумах посижались редакції на те, що будівельно-монтажне управління № 3 тресту «Сумжитлобуд» здало в експлуатацію 10-ти будинків з численними недоробками, ліквідувати які ніхто не поспішає.

Голова виконкому Сумської міськради А. Д. Бондаренко сповістив редакції, що Сумський міський комітет народного контролю за бюрократизм та тяганину в справі ліквідації браку та недоробок начальникові БМУ-3 Бутенкові К. К. оголосив сувору догану. А за брак та недоробки зроблені ще й грошові нарахування на Бутенка К. К., головного інженера БМУ-3 Кара-Калпака В. В. та головного інженера РСМУ-7 тресту «Південзаххімрембудмонтаж» Шевченка В. Я. в розмірі 250 карбованців — на кожного.

Начальникам БМУ-3 Бутенкові К. К. та РСМУ-7 Заболотному В. Д. запропоновано не гайно ліквідувати брак та усі недоробки.

ВЕСЕЛИМ ОБ'ЄКТИВОМ

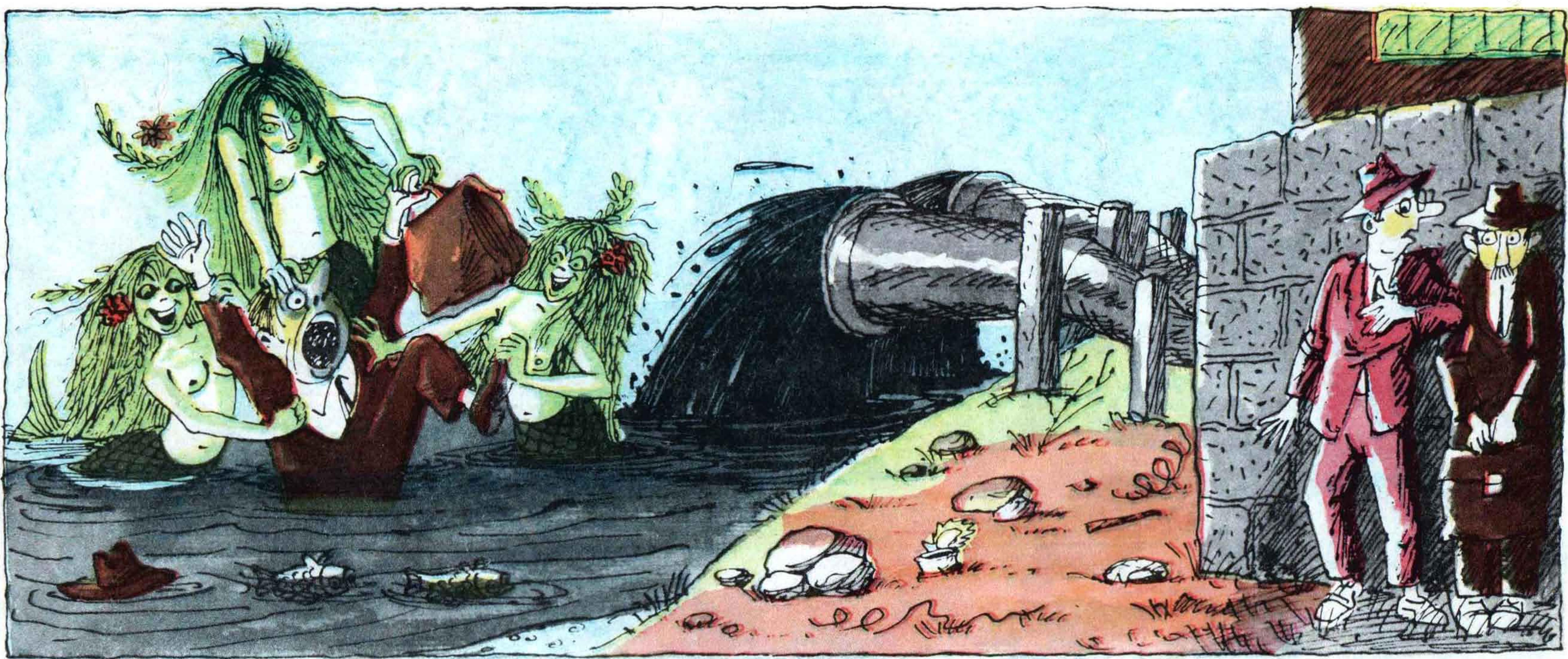
ДОПИВСЯ

Фото О. ПЕРМІНОВА

Лишився один друг.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Попереджав директора заводу: не підходьте до річки — русалки викупають!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 19 (1037)
(на українському языку)
Іздательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 1.09. 1978 р. Підписано до друку 19.09. 78. ВФ 37547. Формат видання
70×108/. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 04344. Тираж 3.170.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Троїнський кінь НАТО.